

Mersul prin pustie

- scurt comentariu asupra cărții Numerilor -

Georges André

©1994 by Gute Botschaft Verlag (GBV)
Postfach 80 D-35673 Dillenburg GERMANY

Introducere

„Cel căruia i se pare că stă în picioare, să ia seama să nu cadă" (1 Corinteni 10.12)

„Dumnezeu este credincios" (1 Corinteni 10.13)

Cartea Numerilor este cartea pustiei, În Exodul, Dumnezeu scoate pe poporul Lui din robia Egiptului și de sub puterea asupritoare a lui Faraon. Sângele mielului pascal l-a pus la adăpost de judecata divină, iar Marea Roșie l-a despărțit pentru totdeauna de Egipt. (În ce ne privește, aici este vorba de despărțirea de lume.) În pustie, Israel va experimenta purtarea de grijă a Dumnezeului său care-l va hrăni, îl va adăpa și-l va ocroti. Domnul îl va purta pe Israel ca pe aripi de vultur și-l va aduce la El, în țara făgăduinței. Aici (în pustie), îi vor fi date toate instrucțiunile și indicațiile referitoare la facerea Cortului, pentru ca Domnul să poată locui în mijlocul poporului. În Leviticul, Domnul îi vorbește lui Moise „din cortul întâlnirii", adică din sanctuar și-i dă toate, instrucțiunile referitoare la aceste lucruri, insistând mai ales asupra instituirii diferitelor jertfe care sunt tot atâtea tipuri ale lucrării lui Christos.

(Notă. A se vedea broșura noastră „Une seules offrandes — Diverses sacrifices", în curs de apariție și în română sub titlul „O singură ofrandă — Diverse sacrificii" N. tr.)

Capitolul 16 al Leviticului, de altfel capitolul central al scrierilor lui Moise, arată cum putea Dumnezeu să locuiască în mijlocul poporului Său, și anume pe temeiul jertfei lui Christos, reprezentată prin ofrandele aduse în ziua cea mare a Ispășirii.

În Numeri, Dumnezeu Se adresează lui Moise „în pustie" (Numeri 1.1). Poporul este pe punctul de a părăsi Sinaiul și a relua mersul prin „pustia aceea mare și grozavă" (Deuteronom 1.19) unde va fi pus la încercare. Într-adevăr, în cartea aceasta, accentul cade pe responsabilitatea poporului în drum spre țara făgăduinței. Unsprezece zile ar fi fost de ajuns pentru atingerea țintei (Deuteronom 1.2). Dumnezeu purtase grijă de toate lucrurile, dar cum avea să se comporte poporul?

Remarcăm, cu ușurință, că viața creștină poate să fie trăită, atât „în pustie," cât și „în țară". Totuși, Deuteronom 8 ne ajută să realizăm deosebirea dintre aceste două medii. Astfel, versetele 2-6 și, 14-16 subliniază caracteristicile pustiei. Acest marș îndelungat într-un mediu ostil, arid, are ca scop „să te smerească și să te încerce, ca să-ți cunoască pornirile inimii". Au suferit israeliții de foame și de sete? Nu, pentru că Dumnezeu le-a pus la dispoziție mana — pentru noi Christos Însuși, pâinea vie coborâtă din cer — și apa din stâncă, izvorul nesecat și răcoritor care ne vorbește deopotrivă de Christos, de Duhul Sfânt și de Cuvântul Scripturii. Pustia este, de

asemenea, locul unde se face simțită providența divină: „Haina nu ți s-a învechit pe tine, și nici nu ți s-au umflat picioarele”, dar și disciplina părintească (Deuteronom 8.5, cf. Evrei 12). Scopul acestei puneri la încercare nu e numai să arate ornirile inimii și să conducă astfel la judecata de sine și la conștiința harului divin, ci mai ales ca Domnul să ne facă bine la sfârșit: „să-ți facă bine apoi” (Deuteronom 8.16).

În contrast cu pustia, versetele 7-10 scot în evidență caracteristicile acelei „țări” promise care este: un loc de binecuvântare unde apa abundă sub formă de pâraie, izvoare și lacuri adânci; unde hrană de tot felul se găsește din belșug: grâu, orz, vii, smochini, rodii, untdelemn; miere; unde există tot felul de resurse pentru a clădi și a se apăra de vrăjmași: fierul, arama etc.; unde, sătui, împliniți și plini de bucurie putem lăuda pe Domnul. Din punct de vedere nou-testamental, aceasta este viața noastră de înviere cu Christos așa cum ne-o prezintă epistolele către Coloseni și Efeseni: „Dacă deci ați înviat împreună cu Christos, să umblați după lucrurile de sus...Gândiți-vă la lucrurile de sus...” (Coloseni 3.1,2). Dar „țara” nu este numai un loc de binecuvântare, ci și un loc de luptă: nu suntem încă în cer, iar vrăjmașii spirituali își fac mereu simțită prezența: „Căci lupta noastră nu este împotriva sângelui și cărnii, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor acestor întunecimi, împotriva duhurilor răutății în locurile cerești” (Efeseni 6.12). De aceea, chiar fiind „în țară” trebuie să luăm toată armătura lui Dumnezeu. Biruința într-o asemenea luptă se câștigă numai prin credință. Cartea Iosua dezvoltă un asemenea tip, conține simbolul unei asemenea lupte. Ceea ce desparte pustia de țara făgăduinței este Iordanul. În Iordan rămâneau cele douăsprezece pietre, simbol al omului nostru vechi și al îngropării noastre împreună cu Christos. Din Iordan erau scoase alte 12 pietre, clădite la Ghilgal, simbol al învierii noastre împreună cu Christos, spre a putea trăi această „viață din belșug” (Ioan 10.10) de care El dorește ca ai Săi să se poată bucura din plin.

După cum spune apostolul, „aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne fie exemple, și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor” (1 Corinteni 10.11).

Istorisirile acestea din Vechiul Testament nu sunt interesante numai din punct de vedere istoric, dar ele au o semnificație spirituală aparte pe care, din nefericire, noi nu o luăm totdeauna în seamă. într-adevăr, apostolul trage de aici două concluzii: „Cel căruia i se pare că stă în picioare, să ia seama să nu cadă.” Aceasta oglindește răspunderea noastră personală. A doua concluzie este următoarea: „Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiți ispitiți peste

puterile voastre; ci, împreună cu ispita, va pregăti și ieșirea din ea, ca s-o puteți suporta" (1 Corinteni 10.12-13).

Deci, pe de o parte, cel căruia i se pare că stă în picioare să ia seama să nu cadă — acesta este avertismentul adresat conștiinței noastre. Pe de altă parte, Dumnezeu este credincios — aici se ascunde mângâierea pentru sufletele noastre, o asemenea promisiune stă la baza credinței noastre în timpul pribegiei noastre prin pustia acestei lumi.

În schița aceasta asupra cărții Numeri, nu ne vom ocupa de instrucțiunile date leviților, care au fost tratate deja într-o altă broșură, (Notă. A se vedea broșura „Le tabernacle et le service des Levites", partea a doua, în curs de apariție și în românește sub titlul „Cortul întâlnirii și slujba leviților" N.tr.) nici ceea ce se referă în mod deosebit la Moise, lucruri tratate cu altă ocazie. (Notă. A se vedea broșura noastră „Moise, homme de Dieu," broșura comentariilor lui J.N.D. asupra cărții Numeri în „Etudes sur la Parole" (Studii asupra Cuvântului lui Dumnezeu) și „Note asupra cărții Numeri" de C.H.M. Referitor la capitolul 19, se va vedea broșura lui H.R. „Vițeaua roșie". N.tr.).

Georges André

Capitolul I Poporul lui Dumnezeu

Primele zece capitole ale cărții Numeri aduc înaintea ochilor noștri poporul lui Dumnezeu, așa cum îl vede El în mijlocul pustiei: un popor alcătuit din luptători, așezat de jur împrejurul unui centru vital unde activează niște slujitori, și a cărui tabără trebuie să fie păstrată curată deoarece, potrivit cuvintelor Sale, Domnul Însuși locuiește acolo. Inimile ascultătoare vor fi gata să se despartă de tot ce le-ar împiedica să se apropie de Dumnezeu; jertfele vor fi aduse la altar de către persoanele rânduite să facă lucrul acesta; Pastele vor fi sărbătorite și Dumnezeu va indica să se facă toate pregătirile de plecare.

1) Cine este apt pentru luptă ? Cine este în sta re să poarte armele? (Numeri 1.1-3, 17-19, 44-46)

Cartea Numerilor pomenește două recensăminte: numărătoarea efectuată la Sinai și despre care vorbește capitolul 1, și aceea din capitolul 26, făcută în câmpia Moabului, în apropiere de Iordan și de Ierihon. Cu prilejul primului recensământ, Dumnezeu trece în revistă poporul, ca să spunem așa, pentru a lua cunoștință de toți cei apti pentru luptă. Comparând cifrele rezultate aici cu acelea oferite de a doua numărătoare, luăm cunoștință de consecințele, adesea deosebit de grave, ale păcatelor și abaterilor făptuite în timpul călătoriilor prin pustie. Unele seminții sunt decimate, rezultatul fiind diminuarea suprafeței de pământ ce le va fi acordată, pentru că porunca divină sună astfel: „Celor ce sunt în număr mai mare să le dai o parte mai mare, și celor ce sunt în număr mai mic să le dai o parte mai mică; să se dea fiecăruia partea lui, după cei ieșiți la numărătoare" (26.54).

La Sinai, bărbații sunt numărați de la vârsta de 20 de ani în sus, și anume toți cei „apti serviciului militar." Fiecare trebuia să-și declare genealogia, familia, casa părintească, lucru valabil și în timpul lui Neemia (7.64-65), când nu vor putea mânca din lucrurile sfinte decât cei ce vor face dovada că s-au născut în Israel, într-o casă preotească. Astăzi singurii care fac parte din poporul lui Dumnezeu sunt cei ce au fost născuți din nou: „Tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu; născuți nu din sânge... ci din Dumnezeu" (Ioan 1.12-13). Pentru „serviciul militar" — ceea ce, în cazul nostru, înseamnă mărturia exterioară, lupta pentru adevăr — se cere, printre altele, să avem o

anumită bărbăție și maturitate; să cunoaștem cât de cât gândurile lui Dumnezeu și să fi crescut în domeniul spiritual, adică să avem „douăzeci de ani”!

Cuvântul Scripturii ne mai prezintă poporul lui Dumnezeu sub aspectul unei turme. Păstorul Își cheamă fiecare oaie pe nume: El are grijă de cele slabe și bolnave și poartă mieii pe brațe. Toate acestea descoperă harul prevăzător al Mântuitorului nostru. Dar aici, noi ne aflăm în pustie, confrunțați cu o importantă răspundere personală. Duhul lui Dumnezeu caută cu tot dinadinsul să ne încredințeze de responsabilitatea noastră, de nevoia de a corespunde dorințelor Domnului nostru pentru a avea parte de un mers, o mărturie și o luptă care să contribuie la slăvirea Lui.

Recensământul vizează 12 seminții; dintre fiii lui Iacob, Iosif primește două părți: Efraim și Manase (cf. Geneza 48.5). O seminție nu este numărată, și anume aceea a leviților care au fost puși deoparte pentru slujbele din Cortul întâlnirii (versetele 47-54), așa cum vom vedea mai departe.

2) Strânși laolaltă (Numeri 2:1-2, 17, 34)

Noi nu am fost chemați să trecem de unul singur pustia acestei lumi, ci Dumnezeu vrea să-i adune pe ai Săi, să-i facă să înțeleagă și să simtă că ei aparțin unui tot unitar, unui trup. Pentru aceasta, a șezat în sânul lor ceva de natură să-i unească, i-a centralizat prin intermediul chivotului aflat în Cortul întâlnirii: „Copiii lui Israel să-și întindă corturile împrejurul Cortului întâlnirii” (Numeri 2.2), fiecare la locul rânduit de Dumnezeu.

Turma se aliază împrejurul Păstorului. Trupul lui Christos este unit cu Capul. Nu poate fi vorba de o adunare după voia lui Dumnezeu decât atunci când oamenii se strâng în Numele Domnului Isus care a promis că va fi prezent totdeauna în mijlocul alor Săi (Matei 18.20).

Mersul israeliților este pus în legătură cu felul lor de a tăbări, de a se strânge laolaltă: „Pe drum vor tine șirul în care au tăbărit, fiecare la rândul lui” (versetul 17). Mers împreună, răspundere a unora față de alții, mărturie comună pentru Dumnezeu în fața lumii. Poporul tăbăra în jurul chivotului, și când șirurile lui Israel se puneau în mișcare pentru a străbate pustia, chivotul mergea în mijlocul lor (versetul 17).

3) Slujba (Numeri 3:1-3, 5-13, 39; 4:46-49)

Preoția era apanajul familiei lui Aaron (versetele 1-3) Numai fii lui aveau dreptul să aducă jertfele pe care le găsim în leviticul. De aceea cartea Numerilor îi amintește doar în treacăt, consacrarea și slujbele lor fiind prezentate în a treia carte a lui Moise, Leviticul. (Nu a procedat

corect Duhul Sfânt prezentând mai întâi cultul și comunicarea în Leviticul și apoi mersul și slujba în Numeri?)

Leviții erau puși deoparte pentru Dumnezeu în locul tuturor întâilor născuți ai lui Israel asupra cărora Domnul câștigase un drept special în ziua când i-a cruțat, în timp ce toți întâii-născuți ai egiptenilor fuseseră loviți de moarte (3.12-13). Oare nu am fost și noi înșine „cumpărați cu un preț” (1 Corinteni 6.20), astfel că „nu mai suntem ai noștri”? Domnul Isus „a murit pentru toți, pentru ca cei ce trăiesc să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel ce a murit și a înviat pentru ei” (2 Corinteni 5.15).

Înainte de a se angaja în lucrare, leviții trebuiau să se „apropie” de Aaron și să „fie”, adică să rămână în slujba lui (versetul 6; cf. Mc. 3.14). Consacrați, adică „dați pe deplin” lui Aaron și fiilor săi, leviții erau destinați să rămână în slujba lui (slujba lui Aaron este o imagine a faptului că credincioșii se află în slujba lui Christos), în slujba întregii adunări, în slujba Cortului întâlnirii. Ce bine vedem în toate aceste aspecte trăsăturile specifice ale oricărui adevărat slujitor al Domnului: o comuniune permanentă cu El, o slujire cu devotament a Persoanei Sale, a celor ce-I aparțin Lui, a Adunării Sale; o punere la dispoziția Domnului a tot ce suntem.

Să notăm în treacăt că leviții în vârstă de 30-50 de ani, adică apti pentru serviciul încredințat lor, au fost în număr de 8.580 (4.47). Ce belșug de slujitori pentru trebuințele Cortului în cursul șederii și a transportului acestuia! Ce de cadre de rezervă! Și ce criză de slujitori astăzi!

Nimeni nu-și alegea lucrarea pe care ar fi dorit s-o facă, totul decurgând după porunca Domnului transmisă prin Moise, trebuind „să pună pe fiecare din ei la slujba și sarcina lui” (4.17).

Pentru mai multe detalii în legătură cu acest subiect, precum și privitor la capitolul 8 al cărții Numeri, recomandăm consultarea broșurii noastre intitulată „Slujba leviților.”

4) Curățirea taberei (Numeri 5.1-8, 11-13, 16-18a,22)

Israelii trebuiau să vegheze cu grijă „ca să nu întineze tabăra”. Din ce cauză? În versetul 3 se spune lămurit: „pentru că Domnul locuia în mijlocul ei.” Dacă ne-am aduce mereu aminte de lucrul acesta, dacă am trăi totdeauna ca în prezența lui Dumnezeu, „sub privirile Sale,” conștienți de sfințenia Sa, am fi scutiți de multe neplăceri și alunecări.

Sunt prezentate câteva cazuri. În primul rând, cele care necesitau scoaterea afară din tabără: lepra, lepădarea de sămânță, contactul cu un mort după care n-a survenit curățirea.

Lepra este simbolul păcatului, o boală înveterată. Ea poate să reprezinte chiar pe credinciosul care, satisfacându-și voia sa personală, poate ajunge să comită lucruri deosebit de grave încât să fie calificat drept un „rău” (1 Corinteni 5). Înclinațiile nestăpânite, necontrolate, pot deveni lepră sau lepădare de sămânță.

Aceasta din urmă ne vorbește despre cel ce nu-și poate reține manifestările carnale, care nu se poate controla și care exercită, prin aceasta, o influență dăunătoare asupra altora. Deci să fim foarte atenți, pentru că cineva se poate rătăci pe un asemenea drum numai prin faptul că s-a aflat cândva sub o influență vătămătoare care l-a târât pe un drum greșit. Biblia ne avertizează: „Nu vă înșelați: Tovărășiile rele strică obiceiurile bune” (1 Corinteni 15.33). Să avem deci mare grijă de toate legăturile noastre cu oamenii, fără a ne împrieteni cu oricine și, chiar în problemele pământești să fim deosebit de vigilenți, fiind totdeauna gata s-o rupem cu ceea ce nu cadrează cu tinuta și conduita normală a unui creștin: „Veniti-vă în fire cum se cuvine, și nu păcătuți!” (1 Corinteni 15.34).

Cel ce devenise necurat prin atingerea de un mort trebuia să se purifice, după cum vom vedea la capitolul 19. Dacă el nu făcea lucrul acesta, risca să fie smuls din mijlocul adunării, pentru că el se făcea vinovat de profanarea locașului Domnului (19.20). Moartea este plata păcatului sub dublul ei aspect de violență și de corupție. Contactul cu un mort implica orice manifestare a cărnii, printre acestea numărându-se comuniunea cu cei ce nu au viață din Dumnezeu și sunt caracterizați de această violență și de această întinăciune. „Comerțul” este inevitabil (1 Corinteni 5.9-10), dar să veghem pentru a nu întreține legături cu cei ce sunt marcați cu „semnul morții” (2 Corinteni 6.14).

Cele trei cazuri pomenite mai sus implicau excluderea din tabără — cel puțin pentru un anumit timp — măsură excepțională și foarte gravă. Și dacă așa stau lucrurile, ce trebuia făcut cu „toate celelalte slăbiciuni omenești”? Trebuia să se treacă peste ele? Versetele 5-10 indică modul de procedură în cazul când cineva ar fi comis o nedreptate față de fratele său. Sunt scoase în evidență patru lucruri:

— de îndată ce vinovatul ajungea să-și dea seama de greșeala sa, el trebuia să mărturisească păcatul comis (versetul 7), mărturisire tot așa de necesară și pentru un creștin dacă el vrea să obțină certitudinea iertării și a curățirii (1 Ioan 1.9). Această mărturisire trebuie făcută, mai întâi, înaintea Domnului, orice act de infidelitate constituind o ofensă la adresa Lui, și apoi mărturisire

față de aproapele ale cărui drepturi au fost lezate, toate acestea având ca scop restabilirea părtășiei;

— după mărturisire, venea restituirea. Dacă fusese furat un lucru de la cineva, acesta trebuia să fie restituit. Numeroase nedreptăți comise la adresa semenilor noștri pot fi reparate, actul respectiv dovedind realitatea pocăinței și a mărturisirii;

— vinovatul care restituia obiectul furat nu-și făcea lui însuși nici o pagubă, fiind vorba de o restabilire a dreptății. De aceea era necesar „să adauge o cincime” și s-o dea celui pe care-l nedreptățise. Cugetul și sentimentele unui credincios vor indica, de fiecare dată, ce trebuie să însemne această „cincime”;

— în sfârșit, nici o restaurare nu era posibilă fără darul „de ispășire”. Leviticul pune accentul pe jerfa pentru păcat și pe jertfa pentru vină; Numerii, cartea responsabilității, subliniază, înainte de toate, mărturisirea și restituirea. Dar nici o restaurare nu ar fi avut loc fără a se ajunge la jertfa lui Christos. Dacă Dumnezeu este „drept” ca să ne ierte (1 Ioan 1.9), nu față de noi este El așa, ci față de Christos, a cărui jertfă perfectă a înlăturat păcatele noastre. De fiecare dată când am păcătuit, trebuie să ne aducem aminte, cu toată răspunderea, ce preț cumplit a plătit Christos pentru păcatele noastre. Aceasta ne va conduce să stabilim, judecându-ne pe noi înșine, motivele pentru care am comis acel păcat, cauzele și scopul acțiunii prin care L-am supărat pe Dumnezeul preasfânt.

Mărturisirea faptei comise, stabilirea cauzelor, restituirea lucrului cu pricina, adăugarea unei cincimi, o nouă aducere aminte a prețului plătit de Christos pentru spălarea păcatelor noastre, toate acestea ne vor conduce la o deplină bucurie în Domnul și în lumina gloriei Lui.

Sfârșitul capitolului pe care-l studiem (Numeri 5) vorbește despre ceea ce se petrece în ascuns. Inima a fost atrasă de un lucru interzis. Nimeni, în afară de Dumnezeu, nu a observat ce s-a petrecut acolo. Sfârșitul vieții lui Solomon a fost umbrit din cauză că el „a iubit” multe femei străine. Iacob califica prietenia cu lumea drept adulter (Iacob 4.4).

Femeia vinovată trebuia „să stea în picioare înaintea Domnului” (versetele 18,30). Numai o întoarcere în prezența lui Dumnezeu pune în lumină starea inimii și ne determină să ne judecăm singuri. Ea trebuia să bea apa sfântă în care se punea țărână de pe podeaua Cortului (versetul 17). Apa aceasta ne vorbește de Duhul Sfânt care amintește cugetului și inimii noastre de moartea lui Christos („M-ai adus în țărâna morții”, Psalmul 22.15). Urmează o experiență profundă, produsă

de aceste ape amare, care conduce la purificare și restaurare. Însă, vai, avertismentele Cuvântului și ale Duhului Sfânt, chiar aducerea aminte a suferințelor lui Christos rămân uneori fără efect: umblarea după poftele cărnii („pântecele umflat”, Filipeni 3.19; Romani 16.18) și mersul nesigur („coapsa uscată”, Numeri 5.27) devin vizibile. „Păzește-ți inima mai mult decât orice, căci din ea ies izvoarele vieții” (Proverbele 4.23).

5) Nazireatul (Numeri 6.1-8, 13-15)

Nu era neapărat necesar să aparții seminției lui Levi pentru a te putea consacra Domnului. Orice bărbat și orice femeie din poporul Israel putea face o juruință de nazireat. Nu era o cerință impusă de Dumnezeu, ci o decizie luată de inima celui ce voia să se despartă de ceilalți spre a se apropia de Domnul. În cazul acesta, nu mai era vorba de o mișcare colectivă, ci de o atitudine personală, individuală, de o „juruință” care angajează toată ființa. Chemarea în slujba Domnului este altceva. Lucrul acesta vine la timpul lui. Așteptând însă clipa aceea, sufletul dorește fierbinte să se consacre Domnului, să se afle la dispoziția Lui (Romani 12.1-2).

Cuvântul Domnului numește persoane care au ținut rânduielile nazireatului toată viața lor: Samson, Samuel, Ioan Botezătorul. Totuși. Numeri 6.13 arată că cineva putea fi nazireu un timp limitat. Oare în viața unui credincios nu poate interveni un timp când el să se simtă, într-un mod deosebit, pus deoparte pentru Dumnezeu? Un anume frate a citit, timp de doi ani, numai Sfânta Scriptură. Un altul, fiind silit să-și înceteze activitatea ca urmare a unei boli care l-a ținut la pat, nu a vrut să mai știe nimic, un timp oarecare, de ceea ce nu se raporta direct la părtășia cu Domnul (citirea Bibliei, rugăciune, cărți creștine etc.). Progresele spirituale care au rezultat din asemenea acțiuni le-au marcat tot restul vieții: unul dintre aceștia fiind angajat după aceea în lucrarea Domnului, celălalt întemeind un cămin și dedicându-se propășirii acestuia.

Modelul suprem al nazireatului este Christos însuși care, fiind „sfânt, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși” (Evrei 7.26), dorea atât de mult „să facă voia Celui ce L-a trimis și să împlinească lucrarea Lui” (Ioan 4.34).

Nazireul era marcat de trei lucruri:

— el nu trebuia să bea vin și băuturi tari și să nu mănânce nimic care provine din viță (Numeri 6.4). Vinul ne vorbește de bucuriile lumii, sub orice formă s-ar prezenta acestea. Cel ce dorește să se pună deoparte pentru Dumnezeu, în special în vederea lucrării Sale, este adus pe punctul de a se lipsi de multe lucruri care ar fi ceva normal pentru un creștin obișnuit. Despărțirea de tot ce se cheamă lucruri rele, înținăciuni, acte de violență este necesară oricărui

credincios, dar aici nu este vorba de așa ceva. Nazireul nu lasă deoparte numai vinul și băuturile tari, ci tot ce venea din viță „de la sâmburi până la pielea strugurelui”; nu numai ceea ce era necurat în bucuriile lumii, dar orice bucurie pur pământească ce l-ar fi putut abate de la atașamentul și devotamentul lui față de Domnul.

— În toate zilele nazireatului său, cel ce făcuse juruința aceasta de a se dedica Domnului trebuia să-și lase părul să-i crească în voie. Lucrul acesta era pentru el o necinstire (cf. 1 Corinteni 11.14). Fiecare om putea să-l remarce: dacă juruința fusese făcută în ascuns între Israelit și Dumnezeu lui, efectele acesteia se manifestau în exterior, și nazireul era dispus să accepte disprețul. Creștinul este chemat să fie „o epistolă a lui Christos cunoscută și citită de toți oamenii” (2 Corinteni 3.2-3); o mărturie în văzul tuturor, care rezultă dintr-o trăire lăuntrică cu Dumnezeu, însă care îi atrage disprețul din partea celor aflați „pe calea pierzării” (2 Corinteni 2.15). Pentru a putea face lucrul acesta, trebuie să avem în noi gândul care era și în Christos, așa cum zice apostolul Pavel: „La înfățișare a fost găsit ca un om; S-a smerit și S-a făcut ascultător” (Filipeni 2.5-8). El a putut spune: „Dar eu sunt vierme, nu om; sunt defăimarea oamenilor și cel disprețuit de popor” (Psalmul 22.6). Ce va fi simțit El când a trebuit să strige: „Disprețul mi-a frânt inima” (Psalmul 69.20)!

— În sfârșit, nazireul nu trebuia să aibă nici un contact cu o persoană moartă, nici chiar dacă aceasta ar fi fost un membru al familiei sale. Aceasta ne amintește de Luca 14.26 și 9.57-62.

La câte sacrificii, provenite chiar din partea alor săi, nu este chemat adevăratul slujitor al Domnului care se consacră pe deplin lucrării Sale! În plus, cel care dorește să fie pus deoparte pentru El trebuie să se ferească de orice necurăție și de orice păcat, de toate roadele cărnii. Fără o sfințenie practică, nu putem avea parte de puterea lui Dumnezeu în slujbă și în umblare. Pasajul din Plângeri 4.7 reamintește această curăție a nazireilor în Israel: „Prinții (nazireii) ei erau mai curați decât zăpada, mai albi decât laptele.”

Dacă descoperim în anturajul nostru credincioși care poartă semnele „nazireatului”, să luăm seama să nu le fim o piedică, să nu le întindem o cursă. Prorocul Amos amintește cum Domnul ridicase nazirei dintre tinerii israeliți. Si ce au făcut cei din preajma lor? „Voi ați dat nazireilor să bea vin” (Amos 2.11-12). Ce uriașă răspundere revine acelor care au devenit un prilej de cădere pentru frații lor, pe inima cărora Domnul a pus dorința aceasta de a se consacra pe deplin pentru El!

Dacă i se întâmplă unui nazireu ca, la un moment dat, „capul lui închinat să se facă necurat”, primele zile nu mai erau socotite (versetele 9-12). Oare mai avea el posibilitatea să reia nazireatul? După șapte zile, trebuia să-și radă capul, arătând prin aceasta că mărturia lui anterioară fusese compromisă. Însă ziua a opta îi oferea o nouă șansă: el aducea preotului două turturele, una ca jertfă pentru păcat, cealaltă ca ardere de tot; ispășirea era făcută. Israelitul mai aducea un miel de un an ca jertfă pentru vină și apoi putea să închine din nou Domnului zilele nazireatului lui dinainte.

Dacă o cădere gravă intervine în cariera unui credincios care avea, totuși, pe inimă să fie pus deoparte pentru Dumnezeu, va rezulta totdeauna o pierdere însemnată; dar epoca harului cunoaște, de asemenea, o „a opta zi”: poate avea loc restabilirea, o reînnoire valoroasă a părtășiei cu Domnul și o nouă consacrare în slujbă, cu condiția ca judecata de sine și condamnarea faptei de către cel vinovat să fi fost profunde (șapte zile!) și sufletul să fi devenit din nou foarte conștient de valoarea lucrării lui Christos.

Odată terminate zilele nazireatului, omul aducea înaintea Domnului toate tipurile de jertfe: simbolic, el intra mult mai profund ca înainte în toate aspectele jertfei aduse de Christos pe Golgota. În mâinile nazireului era pus darul de către preoți; apoi „el putea să bea vin” (Numeri 6.20), imagine a bucuriei depline care va umple în cer inima aceluia care și-a manifestat dorința de a se consacra Domnului în timpul vieții pământești.

6) Ofrandele sau darurile căpeteniilor (Numeri 7.1-17)

Primele șase capitole ale cărții Numeri ne prezintă poporul lui Dumnezeu așa cum a fost el alcătuit la Sinai; capitolele 7-10 ne vorbesc mai degrabă de relațiile lui cu Domnul în perspectiva traversării pustiei și de măsurile luate de El pentru ca aceasta să se desfășoare cu succes.

În „anul întâi”, Dumnezeu a scos pe Israel din Egipt și l-a adus la El. I-a fost dată Legea, a fost construit Cortul care avea să fie ridicat în prima zi a anului al doilea de la ieșirea din Egipt (Exodul 40.2).

Deci primul an este marcat de actul răscumpărării și de lucrarea individuală a Duhului lui Dumnezeu în inimile israeliților.

„Al doilea an” se concentrează pe gruparea poporului, mersul împreună al copiilor lui Israel, responsabilitățile ce le revin.

În prima zi este ridicat Cortul. Din ziua a doua și până în cea de a treisprezecea, domnitorii își aduc ofrandele pentru sfințirea altarului (capitolul 7); în ziua a patrusprezecea, poporul

sărbătorește Pastele (capitolul 9); în prima zi a lunii a doua, Moise și Aaron efectuează recensământul (1.1,2) și în a douăsprezecea zi a aceleiași luni se dă semnalul de plecare de la Sinai spre Canaan (10.11). Deci șederea la poalele muntelui Sinai a durat aproape un an (Exodul 19.1).

După ce cortul a fost „uns” și „sfânt” (7.1), căpeteniile lui Israel și-au adus ofrandele pentru dedicarea altarului. Remarcați ordinea: întâi altarul, apoi darul: trebuia mai întâi crucea de pe Golgota, și numai după aceea Domnul putea primi orice dar ar fi venit din partea poporului. În viața personală, trebuie mai întâi să fi venit la Mântuitorul, să fi primit iertarea păcatelor și viața veșnică și apoi să poți aduce lui Dumnezeu o Jertfă” plăcută (Evrei 13.15-16). Omul firesc face tocmai contrariul, crezând că, prin darurile sale, va câștiga bunăvoința divină.

Darurile căpeteniilor comportă două aspecte: pe de o parte, șase care și doisprezece boi meniți să ușureze slujba leviților; pe de altă parte, vase de argint și de aur pline cu tămâie și făină și numeroase alte jertfe destinate sfințirii altarului. Așadar, una din ofrande pentru slujitorii lui Dumnezeu, cealaltă pentru Dumnezeu Însuși (cf. cele două Jertfe” din Evrei 13.15-16).

Carele ne vorbesc de tot ajutorul practic pe care-l putem aduce slujitorilor Domnului: ospitalitate, transport, facilități de tot felul. O altă învățătură pe care ne-o sugerează carele acestea este că lucrătorii nu trebuie să-și facă griji cu privire la mijloacele necesare realizării misiunii ce le-a fost încredințată, pentru că Dumnezeu Însuși li le va pune la dispoziție așa cum va găsi El cu cale. Iosif trimisese lui Iacob carele trebuincioase deplasării lui și a familiei sale în țara Egiptului (Geneza 45.21), imagine grăitoare a grijii pe care o manifesta Dumnezeu față de toți ai Lui. Când Iacob a văzut „carerele pe care i le trimisese Iosif, s-a îmbărbătat și s-a hotărât să coboare în Egipt pentru a-și revedea fiul. Să învățăm a prețui purtarea de grijă a Domnului, chiar dacă noi nu suntem niște slujitori investiți într-o funcție specială! De asemenea, să manifestăm interesul cuvenit pentru a-i ajuta pe cei din jurul nostru, pentru a-i încuraja pe frații noștri în slujba lor.

Ofranda pentru sfințirea altarului ne vorbește de închinare. Oare farfuriile de argint, pline cu floarea făinii, nu sunt ele un tip al celor răscumpărați (argintul simbolizează răscumpărarea) care prezintă înaintea lui Dumnezeu însușirile perfecte ale vieții lui Christos? Cupele de aur ne fac să ne gândim la copiii lui Dumnezeu, credincioșii ce au devenit „părtași firii dumnezeiești”, care fac să se înalțe spre El mireasma Fiului Lui. Arderea-detot era alcătuită dintr-un taur — cea mai

mare dintre jertfe, un berbec — ofranda de consacrare, imagine a devotamentului lui Christos până la moartea de cruce, un miel — un tip des întâlnit în Sfânta Scriptură al suferințelor lui Christos; un țap adus ca jertfă pentru păcat, în timp ce pentru jertfa de mulțumire se manifestă un mare belșug: doi tauri, cinci berbeci, cinci țapi, cinci miei: adunați în jurul prezenței lui Dumnezeu și aflându-se în dulce comuniune cu El, închinătorii își găsesc toată bucuria și hrana inimilor lor în lucrarea lui Christos cea dătătoare de pace și prosperitate.

Oare de ce repetă Cuvântul de 12 ori amănuntele referitoare la darurile căpeteniilor? Nu ar fi fost de ajuns să se menționeze o singură dată ce au dat aceștia? Nu, pentru că Dumnezeu ține seama de tot ce se face pentru El, de tot ce, în viața alor Săi și în darurile lor, vorbește de Christos. În cartea Sa de aducere aminte, totul a fost consemnat. Nici un lucru făcut pentru Domnul nostru nu va fi uitat În veșnicie.

Unii credincioși sunt de părere că aceleași gânduri sunt repetate mereu în cadrul serviciului divin, al închinării; dacă așa ar sta lucrurile, ceea ce le pare unora monoton și totdeauna la fel s-ar asemana de minune cu cele relatate în capitolul la care ne-am referit mai înainte!

Totuși, pentru o inimă atentă și iubitoare față de Domnul există o varietate uimitoare în slujba de închinare realizată sub călăuzirea Duhului Sfânt! El pune pe inima copiilor lui Dumnezeu subiecte de laudă care — contrar unei liturghii — se înnoiesc de la o duminică la alta. Esența rămâne mereu aceeași, adică lucrarea lui Christos; de-a lungul veșniciei, nu vom găsi un alt subiect de laudă și nu-l vom epuiza niciodată.

Însă trebuie să remarcăm că, deși există „o singură ofrandă”, un singur dar, acesta ne este prezentat sub aspectul a „diferite jertfe”. Tămâia sfântă (Exodul 30.34-38) era compusă din numeroase ingrediente, toate fiind luate în cantități egale, fiecare dintre acestea reprezentând o latură a nespusei complexități a Persoanei lui Christos. Dacă ale noastre „coșuri” (Deuteronom 26.2) au fost umplute de Ființa Sa în tot cursul săptămânii, închinarea adusă înaintea lui Dumnezeu duminică dimineața va fi de fiecare dată proaspătă și nouă.

Dacă degetul lui Dumnezeu ar fi trebuit să indice astăzi lista darurilor aduse de mâna noastră, ce ar fi trebuit oare să scrie?

7) Daruri-oameni (Numeri 8.1-14, 23-26)

Dacă în pasajul precedent ne-am ocupat de daruri — în bunuri materiale, acum vom vorbi despre daruri-oameni. La începutul capitolului 8 din cartea Numeri, cele șapte candelă își proiectează lumina chiar spre sfeșnic și, ca să spunem așa, spre ofrandele care au fost aduse și

spre cele ce urmează. Duhul lui Dumnezeu scoate în evidență perfecțiunea lui Christos (simbolizat prin sfeșnic) și acțiunile acestora ale căror inimi au fost mișcate să aducă ceva Domnului, ba mai mult încă, „s-au dat mai întâi pe ei înșiși Domnului” (2 Corinteni 8.5).

Levitii au fost numărați de la vârsta de o lună în sus (Numeri 3.39; cf. Galateni 1.15). La vârsta de 25 de ani trebuiau să intre în slujbă (Numeri 8.24) și când împlineau 30 de ani să fie folosiți în lucrare (4.47). Însă înainte de orice slujbă, leviții urmau să fie „legănați într-o parte și în alta, ca dar legănat Domnului” (8.13).

O exersare spirituală profundă trebuia să preceadă orice activitate. La versetul 7, Moise stropește pe leviți cu apă ispășitoare. Regăsim apa aceasta la capitolul 19 unde se vorbește despre cenușa vișelei arse afară din tabără, tip al aducerii aminte a lucrării Domnului Isus pe care Duhul Sfânt o păstrează vie în cugetul și inima celui chemat să slujească. Apoi leviții trebuie să lase ei înșiși să treacă briciul peste tot trupul lor, să-și spele hainele și să se curățească (8.7). Numeroase lucruri trebuie să fie date deoparte: manifestările carnale vor fi abandonate (Coloseni 3.5,8), iar Cuvântul să influențeze profund mărturia exterioară (apa curățește hainele).

Apoi sunt aduse niște jertfe în prezența întregii adunări a lui Israel. Poporul își pune mâinile peste leviți. La rândul lor, aceștia și le pun pe capul vișelilor, după care jertfele sunt aduse pe altar. Și abia „după aceea leviții vin să facă slujba în Cortul întâlnirii” (8.22). Orice slujbă trebuie să fie precedată de o tot mai profundă apreciere a lucrării lui Christos.

Tu, Cel ce-ai ispășit pe cruce ai noștri munți
de fărădelegi, Învăță-ne să-Ți știm aduce prinosul jertfei
noastre-ntregi! Ofranda-Ți binecuvântată ne-a smuls din
moarte și blestem Ca să slujim pe-al slavei Tată cu tot ce-avem
și ce suntem...

8) Paștele în pustie (Numeri 9.1-14)

(Referitor la acest subiect, se va vedea broșura noastră „Cele șapte sărbători ale Domnului”).

Se scursese un an de la acea noapte înspăimântătoare când îngerul judecății trecuse prin Egipt și omorâse pe toți întâii-născuți. La adăpostul sângelui mielului pascal, israeliții părăsiseră în grabă țara și experimentaseră îndurarea și puterea Domnului. Acum, în mijlocul pustiei, ei vor trebui să-și aducă aminte de această noapte de eliberare care a schimbat sensul vieții lor. Domnul Însuși cere poporului (versetul 2) „să sărbătorească Paștele la vremea hotărâtă, în a

patrusprezecea zi a lunii acesteia, între cele două seri", după toate legile și după toate poruncile privitoare la ele. Nimic nu era lăsat la bunul plac al vreunui om. Lucrurile nu puteau fi „simplificate” din cauză că israeliții se aflau în pustie. Paștele sunt numite în capitolul nostru „darul cuvenit Domnului” (ofrandă) (versetele 7,13). În Egipt fuseseră instituite, iar în pustie deveneau un memorial care angaja poporul să aducă ceva lui Dumnezeu. Sărbătoarea era ținută în primul rând, pentru El. Încercările pustiei nu au atenuat bucuria produsă de privilegiul comemorării. Moise zisese lui Faraon: „Lasă pe poporul Meu să plece, ca să-Mi slujească... Vom merge cu copiii și cu bătrânii noștri, cu fiii și cu fiicele noastre, cu oile și boii noștri, căci avem să ținem o sărbătoare în cinstea Domnului” (Exodul 10.3,9). Iar acum aveau să facă lucrul acesta pentru prima dată. Câteva sute de ani mai târziu, pe vremea lui Ezra (6.19-22) se va manifesta aceeași grijă pentru a respecta întocmai poruncile Domnului; israeliții se vor curăți, se vor separa de orice necurăție provenită din partea națiunilor, pentru a-L căuta cu tot dinadinsul pe Dumnezeu. De aceea nu este de mirare că bucuria le-a umplut inimile, deoarece Domnul Însuși îi înveselise (versetul 22).

Pastele era tipul unei lucrări viitoare, a sacrificiului Mielului lui Dumnezeu. Dar pentru noi, Cina (corespondentul Pastelor vechi-testamentale) este memorialul unei opere îndeplinite. Nu este vorba de împlinirea unei porunci obligatorii, ci mai degrabă de răspunsul inimii credinciosului față de ultima dorință a preaiubitului său Domn și Mântuitor. Totuși, aceasta nu înseamnă că sărbătoarea Mesei Domnului este lăsată la discreția fiecăruia, la bunul nostru plac („așa consider eu... așa mi se pare potrivit... cred că ar fi bine să...”), ci suntem chemați să ne conformăm învățăturilor Noului Testament cu privire la lucrul acesta.

Pustia, în raport cu responsabilitatea noastră, ridică două probleme: curăția practică pentru a participa la masa de Paște (pentru noi Cina Domnului) (versetele 6-12) și, în al doilea rând, abținerea nejustificată (versetul 13).

Curăția practică

În luna întâi, în ziua a paisprezecea a lunii, niște oameni erau necurați din cauză că se atinseseră de un mort și astfel nu puteau să țină Pastele. Ei nu și-au ascuns necurăția, zicând: „Ne aflăm în pustie. Vom lua, totuși, parte.” Dar ei nu au rămas nici indiferenți cu privire la greșeala lor, dorind din toată inima să participe la sărbătoarea de aducere aminte. Ce era de făcut? Ei au mărturisit lui Moise toată starea lor, fără a tăinui ceva (versetul 7). Moise nu face parada unuia care știe totul. Lui nu-i este rușine să-și recunoască ignoranța și să consulte pe Domnul.

Răspunsul îndurării divine este lămurit: „Dacă cineva dintre voi este necurat... totuși să țină Pastele în cinstea Domnului” (versetul 10). Un asemenea om trebuia să facă experiențele pomenite în capitolul 19, purificându-se prin intermediul apei de curățire făcută din cenușa vițelei; apoi, exact după o lună, putea să sărbătorească Pastele Domnului. Lucrul acesta nu se petrecea în alte condiții, ci totul decurgea după rânduiala inițială: cu pâine fără aluat și cu ierburi amare.

Învățătura aceasta este valabilă și pentru noi, în raport cu Cina Domnului, așa cum apare ea în 1 Corinteni 11.28. Dacă am păcătuit, nu se pune problema abținerii, ci a recunoașterii păcatului nostru și a mărturisirii lui și, bizuindu-ne pe lucrarea harului făcută prin jertfa lui Christos, să luăm parte din pâine și din vin („...și așa să mănânce”).

Dar să avem mare grijă să nu lăsăm să se adune greșeli nemărturisite care întrerup părtășia cu Domnul, curmă bucuria prezenței Sale și împiedică creșterea noastră spirituală. Judecata de sine, această muncă lăuntrică intensă, ne va ajuta să avem mereu vii înaintea ochilor sufletelor noastre suferințele îndurate de Christos și pentru acest păcat pe care tocmai l-am mărturisit. În felul acesta, nu ne vom abține de la Cină, ci vom lua parte cu un sentiment și mai profund despre puterea și valoarea harului lui Dumnezeu.

Apostolul, de altă parte, îi avertizează pe corinteni că s-ar face vinovați dacă ar lua parte la Masa Domnului „în chip nevrednic” (1 Corinteni 11.27). Ce trebuie să înțelegem prin aceasta? Se pare că este vorba de două lucruri deosebite. Versetul 29 completează versetul 27, spunând: „Căci cine mănâncă și bea, își mănâncă și bea o judecată împotriva lui însuși, dacă nu deosebește trupul Domnului.” A lua Cina fără a realiza cuvintele Domnului: „Acesta este trupul Meu... acesta este sângele Meu”, a participa acolo ca la un ritual, din obișnuință, tratând lucrurile cu superficialitate, ne expune disciplinei Domnului. Însă, în contrast cu acestea, versetul 28 începe printr-un „dar”. Cercetându-ne pe noi înșine, suntem chemați să ne recunoaștem greșelile și cauzele care le-au produs, ceea ce ne va produce un sentiment profund cu privire la însemnătatea harului lui Dumnezeu. Și astfel vom lua parte la Cină, nu pentru că ne-am simțit vrednici prin noi înșine, ci din pricină că El a făcut totul ca să ne curătească și să ne aducă în prezența Lui.

Abținerea, neparticiparea

„Dacă cineva este curat, nu este în călătorie, și neglijează să țină Pastele... omul acela își va purta păcatul” (Numeri 9.13). Orice copil al lui Dumnezeu este chemat să ia parte la Masa

Domnului, cu condiția să nu fie vorba de o piedică majoră în mersul lui șchiopătând sau în depărtarea sa de Dumnezeu. Este important să înțelegem semnificația Cinei („Vă vorbesc ca unor oameni cu judecată”, 1 Corinteni 10.15), aceasta nu ar putea fi dată unor copii care nu judecă lucrurile. De altă parte, Cuvântul Domnului subliniază gravitatea faptei unui copil al lui Dumnezeu care ar rămâne indiferent la memorialul instituit de El Însuși, Pastele sau Cina Domnului. Oare nu are El dreptul la afecțiunea noastră când ne cere „să facem lucrul acesta în amintirea Lui”? Dacă se respectă ultima dorință a unui muribund, cu cât mai îndreptățit este la aceasta Domnul nostru! Si atunci de ce nu am participa la Masa Sa? Din cauza nepăsării noastre? De teamă că nu suntem suficient de curați? (Dar nu eforturile noastre, ci numai jertfa Lui ne poate face curați.) De teamă că L-am putea necinsti prin umblarea noastră de toate zilele? (Harul va răspunde la orice greșeală recunoscută și mărturisită înaintea lui Dumnezeu.)

Participând la Masa Domnului, ne aducem aminte de înfrângerea lui Satan, vestim moartea Răscumpărătorului nostru, punem crucea în legătură cu apropiata Lui venire. Or, Vrajmașul nu poate suporta toate acestea, și atunci ridică tot felul de piedici în calea celor credincioși pentru a-i împiedica „să-și aducă aminte” de Mântuitorul sufletelor lor.

Așadar este un lucru foarte grav ca cineva să se abțină de la masa de aducere aminte a Domnului Isus din rațiuni de indiferență, sau ușurătate, sau sub pretextul că alții nu se poartă în mod corespunzător, sau încă de teama de a se expune disciplinei adunării. Totuși, Dumnezeu cunoaște foarte bine împrejurările vieții fiecărui credincios în parte. El cântărește, după măsura Sa și pătruns de o nemărginită îndurare și milă, tot ceea ce poate împovăra inima și cugetul. Fiecare stare prin care trecem trebuie să fie o nouă ocazie de a veni înaintea Lui, fiecare moment al vieții trebuie să dea naștere unei noi experiențe cu Dumnezeu. Nimic nu trebuie lăsat la voia întâmplării și, cu atât mai puțin, chestiunea de a participa la Cina Domnului. Trebuie să auzim cum răsună, de-a lungul veacurilor, cuvintele Aceluia care, în noaptea în care a fost vândut, a zis: „Luați, mâncați... beți toți din el...”

Observăm că și un „străin” (Numeri 9.14), dacă ar fi dorit să sărbătorească Pastele Domnului, nu era împiedicat s-o facă. În altă parte, găsim că el trebuia să fi fost tăiat împrejur (Exodul 12.48), adică să accepte semnul ce indica despărțirea sa de toate pentru a intra în legătură cu Dumnezeu. Sărbătorind Pastele Domnului, străinul recunoștea, de fapt, autoritatea lui Dumnezeu. Rânduiala divină era aceeași „pentru străin, ca și pentru băștinaș”. Resursele harului sunt nemărginite, însă niciodată acestea nu se află în contradicție cu gândurile lui Dumnezeu revelate

în Cuvântul Lui. Totuși, brațele Sale se deschid cu bunătate, fiind gata să primească pe oricine vrea să vină la El, chiar în mijlocul unui popor atât de închis și rezervat, atât de puțin dispus să primească pe străinii ce s-ar fi apropiat de el.

Sub domnia lui Ezechia, s-a întâmplat că „o mare parte din popor, mulți din Efraim, Manase, Isahar și Zabulon nu se curățiseră” (2 Cronici 30.18), deși au răspuns invitației de a participa la sărbătorirea Pastelor. Ei au fost loviți cu o boală pentru că Domnul este sfânt și rămâne ca atare, dar „Ezechia s-a rugat pentru ei... Domnul a ascultat pe Ezechia și a vindecat poporul.” Mijlocirea lui Christos răspunde ignoranței, slăbiciunilor și greșelilor noastre.

9) Plecarea din Sinai

a) Norul (Numeri 9.15-23)

Norul era semnul vizibil al prezenței lui Dumnezeu în mijlocul poporului Său. Îl proteja (versetul 15; Exodul 14.20), îl călăuzea (versetul 17, Exodul 13.21) și umplea sanctuarul (Exodul 40.34). Gloria Domnului s-a manifestat în chipul acesta în șapte momente diferite. Ce puternică asigurare trebuie să-i fi oferit lui israel faptul de a ști că Dumnezeu mergea cu ei, tăbăra cu ei, lupta alături de ei! A porni sau a se opri fără nor însemna pierderea prezenței divine. Israelii nu erau ghidați de un semn roșu sau verde, cum se întâmplă pe străzile orașelor noastre, ci de o Prezență, o Persoană divină cunoscută și iubită. Nici un motiv să se îngrijoreze de ziua de mâine sau de lungimea și de dificultățile ce vor trebui întâmpinate în etapa următoare. Apoi să știi să aștepti semnalul de plecare indicat de ridicarea norului. Ce bucurie când, privind în urmă, după o călătorie sau o etapă oarecare, puteau spune: „Așa a călăuzit Domnul singur pe poporul Său” (Deuteronom 32.12).

În Isaia 52.12 citim: „Nu ieșiți cu grabă, nu plecați în fugă; căci Domnul va merge înaintea voastră.” Nici o grabă inutilă pentru cei ce așteaptă călăuzirea Domnului.

Aceasta implica o dependență permanentă de Dumnezeu, deși lucrul acesta nu era tocmai pe placul cărnii. Privirea trebuia să fie mereu ațintită în sus. Iona, pe deplin lămurit cu privire la drumul pe care voia Dumnezeu să-l conducă, fuge de Fața Lui, și nu recoltează decât mizerie și suferință. În Numeri 14.40, poporul vrea să se suie fără Domnul și suferă o cumplită înfrângere. Un alt caz avem în Deuteronom 25.17, unde israelitii obosiți, sleiți de puteri și care se târau la coadă, devin pradă vrăjmașului.

Totuși, Dumnezeu nu și-a retras îndurarea de la a ei. În Neemia 9.18-19 ni se amintește: „Nici chiar atunci când și-au făcut un vitei turnat... nu i-ai părăsit în pustie, și stâlpul de nor n-a încetat să-i călăuzească." Da, „Dumnezeu este credincios!"

Este interesant să vedem diferitele poziții pe care le lua norul. De regulă, „acoperea" Cortul (Numeri 9.15; 16.42). O singură dată îl găsim „deasupra capacului ispășirii" (Leviticul 16.2), locul unde Aaron odată pe an, iar Moise ori de câte ori ar fi vrut, se întâlneau față în față cu Domnul.

De 3 ori îl întâlnim „la ușa cortului": legat de întâmplarea cu vițelul de aur (Exodul 33.9), ca și cum Domnul S-ar fi aflat pe punctul de a părăsi poporul, însă mijlocirea lui Moise Îl reținea în mijlocul lor. În Numeri 12.5, Domnul vine ca Judecător s-o pedepsească pe Maria la intrarea Cortului. Foarte supărat, Domnul pleacă și norul se depărtează de cort. Mijlocirea lui Moise asigură vindecarea surorii sale. În Deuteronom 31.15, se relatează ultima ocazie când Moise intră în Cort: „Tu vei adormi împreună cu părinții tăi" îi spune glasul atât de cunoscut. În aceeași zi, Domnul îi mai spune: „Suie-te... pe muntele Nebo" (32.49). Norul pare să vină la intrarea Cortului ca pentru a-l însoți pe Moise în această ultimă călătorie. Inspirat de Duhul lui Dumnezeu, el compune cântarea care va răsună ca o mărturie în urechile copiilor lui Israel de-a lungul veacurilor. Apoi se suie pe munte fără nici un însoțitor, și acolo se apropie de el Prietenul credincios, care a fost cu el din ziua cu rugul aprins pentru a-l face să mai simtă încă o dată, dar pentru cea din urmă oară, harul și părăsirea Lui.

b) Trâmbițele (Numeri 10.1-10)

Trâmbițele de argint din care sunau preoții ghidau, în mod direct, diferitele mișcări ale poporului: adunarea (versetele 3-4), ordinul de marș (versetele 5-6), dezlănțuirea atacului contra vrăjmașilor (versetul 9); sunetul trâmbiței marca, de asemenea, zilele de bucurie și de adorare a Domnului (versetul 10).

Oare nu sunt toate acestea un tip al Cuvântului lui Dumnezeu prezentat de cei ce-l propovăduiesc fraților lor, pentru ca aceștia să știe cum să se comporte, îndeosebi în mișcările lor comune în pustiul acestei lumi, cum ar fi: strângerea laolaltă, adorarea, mersul sau lupta?

c) Ordinul de marș — Hobab — Chivotul (Numeri 10.11-13, 29-34)

În anul al doilea, în luna a doua, în a douăsprezecea zi a lunii, norul s-a ridicat de pe Cortul întâlnirii. Pentru prima oară copiii lui Israel pornesc după porunca dată de Domnul prin Moise. Toată tabăra se pune în mișcare și înaintază sub călăuzirea norului.

La prima vedere, nu este ușor să discernăm adevăratele motive care au determinat pe Moise, în acel moment, să-i propună socrului sau Hobab să-i însoțească. Pe de o parte, el zice: „Vino cu noi și îți vom face bine... te vom face să te bucuri de binele pe care ni-l va face Domnul”, invitație pe care este indicat s-o adresăm tuturor acelora cu care suntem convinși că vom putea împărtăși ceea ce ne dă Domnul. Însă de ce mai spune Moise și cuvintele acestea: „Tu ne vei servi de ochi în pustie”? Era o expresie menită să-l încurajeze pe Hobab să se decidă a se alătura poporului (cf. Judecători 4.11) sau dimpotrivă, ea dădea la iveală dorința profundă a lui Moise de a se bucura de însoțirea acestui cunoscător al pustiei? În paragraful următor, chivotul merge înaintea poporului pentru a le căuta un loc de odihnă. Oare prin aceasta nu cumva Duhul Sfânt ar vrea să ne spună că Moise a comis o imprudență, căutând un conducător văzut, în locul Domnului a cărui cunostinte îl întreceau infinit mai mult pe socrul lui?

„Dumnezeu părăsește locul pe care Și-l alesese inițial în mijlocul semințiilor lui Israel pentru ca acestea să aibă grijă de prezența și onoarea Numelui Lui, și Se face, într-un anumit fel, slujitorul lor, căutând un loc unde să se poată odihni, călătorind pe un drum pe care nu mai merseseră niciodată... Frumoasă imagine a Domnului nostru plin de bunătate și tandrețe, care nu Se sfiește să rămână cu noi când, spre binele nostru, trebuie să străbatem un pustiu, și care, scoțându-Și oile afară din staul, merge înaintea lor și le îmbărbătează prin prezența Lui binecuvântată” (J.N.D.).

Astfel, chivotul, părăsind cu grație locul său obișnuit din mijlocul poporului, merge înaintea sa cale de trei zile. Cele trei zile ne vorbesc de moartea și învierea Domnului Isus. În Matei 28.7 citim despre Cel înviat: „El merge înaintea voastră... Îl veți vedea.”

A-L urma pe Isus conștienți de faptul că El a murit și a înviat pentru noi, precum și știind că El, Păstorul cel Bun „merge înaintea ochilor” (Ioan 10.4) înseamnă, de fapt, a găsi odihnă în pustie în așteptarea altei odihne de care ne vom bucura în gloria divină.

De fiecare dată când începea o nouă etapă, Moise se ruga Domnului (Numeri 10.35-36), convins că prezența Domnului le era asigurată.

Capitolul II - Câtiri și capcane

Textul din Deuteronom 8.2 explică de ce a fost necesară pentru Israel pustia: „Domnul, Dumnezeul tău, te-a condus în timpul acestor patruzeci de ani în pustie, ca să te smerească și să te încerce, ca să-ți cunoască pornirile inimii”. Poporul va fi astfel pus la încercare pentru a ajunge să se cunoască pe sine și a înțelege bine că nu va putea intra în țara promisă decât pe temeiul îndurării divine. Într-adevăr, după cum am subliniat mai înainte, dacă scopul principal al existenței pustiei a fost „să te smerească și să te încerce” urmarea „să-ți faci apoi bine” (Deuteronom 8.16).

Dumnezeu purtase grijă ca toate să fie puse la punct: poporul era încheșnat în jurul unui centru religios — chivotul — care mergea înaintea lor în pustie; norul era acolo pentru a-i conduce, trâmbițele pentru a le da de știre (cf. Psalmul 32.8); în fiecare zi Providența divină le trimitea mana; poporul își potolea setea bând „dintr-o stâncă duhovnicească ce venea după ei.” Unsprezece zile ar fi fost de ajuns pentru a ajunge la hotarele țării (Deuteronom 1.2). Și atunci de ce atâția ani pierduți? Numeri 33 ne dă doar numeroase etape ale călătoriei Israelitilor, Cuvântul Domnului reținând numai niște nume de locuri. Nimic din toate acestea nu a rămas pentru Dumnezeu, anii respectivi fiind timpul de disciplinare pentru necredința copiilor lui Israel.

Capitolele ce urmează din cartea Numeri indică motivele ce au determinat producerea acestei tragedii.

1) Plângerile, cântirile poporului (Numeri 11.1-3)

„Poporul a cântit." De ce s-a plâns poporul? Nu ni se dă nici un motiv, nici un indiciu, dar recunoaștem în această atitudine a sa un lucru de mare actualitate printre noi. După ce primise atâtă binecuvântări, mai avea Israel motive să se plângă, să cârtească? „De ce să se plângă omul cât trăiește? Fiecare să se plângă mai bine de păcatele lui!" (Plângeri 3.39). Dacă dificultatea cu care ne confruntăm acum este însăși consecința păcatelor și greșelilor noastre, nu ar trebui tocmai de aceea s-o acceptăm cu umilință? Mai mult ca atât: „Cine a spus și s-a întâmplat ceva fără porunca Domnului?" (Plângeri 3.37). Oare nu Dumnezeu Însuși este Acela care dirijează fiecare eveniment din viața alor Săi, având în vedere adevăratul lor bine? „Știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu" (Romani 8.28).

De ce survin atât de des astfel de nemulțumiri și murmure? Pentru că ba nu ne convine cum este timpul, ba nu ne place mâncarea, ba nu suntem de acord cu împrejurările în care ne aflăm! Și în felul acesta se ajunge la o obișnuință de a ne plânge de orice lucru. Viața noastră spirituală slăbește, se întunecă. Spiritul de nemulțumire, de cârtire distruge mărturia noastră și-L dezonoarează pe Domnul. „Bucurați-vă totdeauna!" zice apostolul Pavel, dar el adaugă imediat: „Rugați-vă neîncetat. Mulțumiți lui Dumnezeu pentru toate lucrurile" (1 Tesaloniceni 5.16-18). Aceste trei atitudini sunt interdependente între ele: fără rugăciune, fără mulțumire, nu există bucurie. Bucuria adâncă a unei inimi nu poate izvorî decât din Dumnezeu: „Cel cu inima mulțumită are un ospaț necurmat" (Proverbele 15.15).

Însă nu se poate ajunge la această stare de permanentă și deplină mulțumire decât în urma unei exersări. Astfel, apostolul Pavel a putut spune: „M-am deprins să fiu mulțumit cu starea în care mă găsesc" (Filipeni 4.11). Lui Timotei, el îi va spune: „Negreșit, evlavia însoțită de mulțumire este un mare câștig" (1 Timotei 6.6). Epistola către Evrei subliniază lucrul acesta: „Mulțumiți-vă cu ce aveți, căci El Însuși a zis: „Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi." (Evrei 13.5.)

„Domnul a auzit" (Numeri 11.1; cf. 12.2). Noi nu am fi acordat prea multă importanță acestor cârtiri, însă Domnul aude și Se mânie și, pe temeiul dreptății Sale, lovește poporul: „s-a aprins între ei focul Domnului." Poporul strigă; Moise mijlocește pentru el; incendiul este oprit. Dar,

lucru regretabil, nu intervine nici o judecată de sine, nici o părere de rău, nici un semn de pocăință. Să ne mai mirăm atunci că, în versetele următoare, murmurele se reiau și nemulțumirile se accentuează?

2) Pofta (Numeri 11.4-10,13, 18-20, 30-34)

„O mulțime de oameni de tot felul" (Exodul 13.38) se suise din Egipt împreună cu copiii lui Israel. După cum se întâmplă de fiecare dată în asemenea cazuri, când în mijlocul poporului lui Dumnezeu se află un amestec de elemente cu totul diferite, influența lor nu întârzie să se manifeste.

„Adunăturii de oameni care se aflau în mijlocul lui Israel i-a venit pofta." Israeliții nu aveau nimic de a face cu asemenea oameni și de aceea nici n-ar fi trebuit să-i primească în mijlocul lor. De fapt ei au resimțit influența lor nocivă, începând chiar și să plângă, spunând: „Cine ne va da carne să mâncăm? Ne aducem aminte de peștii pe care îi mâneam în Egipt, și care nu ne costau nimic..." (versetele 2-3). De data aceasta, nu este vorba numai de cârtiri, dar și de lacrimi (versetele 10,13,18). Să fi fost oare chiar atât de bine în Egipt? (cf. Exodul 5.13). Acolo se găseau — cel puțin așa pretinde poporul — șase alimente (versetul 5), ca în Asiria (2 împărați 18.32), pe când „în țara făgăduinței erau șapte" (Deuteronom 8.8), cifra plinătății divine în contrast cu insuficiența omului (șase). Însă trebuie să se caute niște argumente pentru a justifica murmurele, chiar dacă argumentele invocate sunt foarte șubrede sau eronate. Cu câtă ușurință, în momentul când dispare gustul pentru Cuvântul lui Dumnezeu („nu mai este nimic! Ochii noștri nu văd decât mana aceasta"), se caută pretexte spre a justifica lipsa de la adunare și criza de timp când este vorba de a asculta vocea Domnului. Dorințele inimii se îndreaptă spre lume, spre lucrurile lumii: „Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el" (1 Ioan 2.15).

Pofta te împinge să dorești ceea ce-ți lipsește, lucruri pe care Dumnezeu nu ți le-a dat în împrejurările în care te afli. De asemenea, poftele te fac să disprețuiești darurile lui Dumnezeu: mana, care avea un gust de miere, seamănă acum cu o turtă făcută cu untdelemn, iar ceva mai târziu nu va mai fi decât o hrană proastă (Exodul 16.31; Numeri 11.8; 21.5). Să luăm bine seama! Pentru noi nu se pune problema doar a disprețuirii unei mâncări trupești — deși, vai, și aceasta se întâmplă adesea — ci este vorba de a nu mai acorda valoarea cuvenită manei cerești, Christos, pâinea coborâtă din cer (Ioan 6). Să ne gândim la cei ce, ca urmare a unei acute lipse de Biblie, copiază câteva pagini obținute de ici-colo sau abia dacă reușesc să prindă câteva cuvinte la un aparat de radio la care ajung cu greu. Este o vreme de foamete despre care vorbește prorocul

Amos: „Iată, vin zile, zice Domnul Dumnezeu, când voi trimite foamete în țară, nu foamete de pâine, nici sete de apă, ci foame și sete după auzirea cuvintelor Domnului. Vor pribegi atunci de la o mare la alta, de la miazănoapte la răsărit, vor umbla istoviți încioace și încolo, ca să caute Cuvântul Domnului, și tot nu-l vor găsi" (Amos 8.11-12).

Dacă am constatat că interesul nostru pentru Cuvântul lui Dumnezeu a scăzut, să nu lăsăm lucrurile să decurgă în continuare tot așa. Este în cauză însăși comuniunea noastră cu Domnul: probabil că aceasta a fost întreruptă. Nu ne rămâne decât să căutăm reluarea ei. Să ne facem timp —dacă trebuie, câteva ceasuri sau câteva zile chiar — pentru a ne ruga și a ne cerceta pașii înaintea Lui, pentru ca Domnul să ne poată restabili și să trezească din nou în inima noastră plăcerea pentru Cuvântul Lui.

De altă parte, să veghem cu toată strășnicia ca nu cumva ceva dăunător și păcătos să ne preocupe cugetările. Fără îndoială că multe lucruri sunt bune și folositoare într-un anumit context; dar dacă descoperim, în ceea ce citim, ascultăm sau vedem, niște lucruri care ne pasionează în mod deosebit, astfel că există pericolul ca acestea să ia locul cuvenit Domnului și Cuvântului Lui, să avem tăria de caracter pentru a ne debarasa de ele. „Luați seama ca nimeni să nu vă fure... după învățăturile începătoare ale lumii, și nu după Christos" (Coloseni 2.8). Câți tineri și tinere care păreau, la un moment dat, plini de râvnă pentru Domnul și atașați de lucrurile Sale, nu au fost abătuți, fie de apariția unor îndoieli și semne de întrebare generate de lecturile lor sau infiltrate încetul cu încetul de învățăturile oamenilor, fie târați de poftele cărnii care au crescut prin lucruri pe care le-au văzut sau le-au auzit și de care nu au „fugit" la momentul oportun (2 Timotei 2.22). Însă nimic din toate lucrurile acestea nu a oferit inimii pacea și satisfacția aceea profundă care izvorăște numai din părtășia cu Acela care a zis: „Cine vine la Mine nu va flămânzi niciodată și cine crede în Mine nu va înseta niciodată."

În ciuda cântirilor și atitudinii disprețuitoare a poporului Israel, Dumnezeu rămâne credincios promisiunilor Sale. „Când cădea roua noaptea în tabără, cădea și mana" (versetul 9). Dacă pentru copiii lui Israel era noapte din punct de vedere moral, totuși roua și mana cădeau peste tabără. În fiecare zi a pribegirii lor îndelungate, în fiecare dimineață mana le era pusă la dispoziție și nu a încetat decât a doua zi după intrarea lor în Canaan (Iosua 5.12), fiind înlocuită cu grâul țării.

În cele din urmă, Dumnezeu dă poporului potrivit dorințelor lor firești, arătându-Și astfel puterea Sa măreață, dar rezultatul nu a fost decât dezgust și dezamăgire: „El le-a dat ce cereau,

dar a trimis uscăciune în sufletele lor" (Psalmul 106.15). Cu câtă lăcomie au adunat oamenii aceștia prepelițe: „În tot timpul zilei aceleia și toată noaptea, și toată ziua următoare, poporul s-a sculat și a strâns prepelițe; cel ce strânsese cel mai puțin avea zece omeri" (cam douăzeci de kilograme!). — „Cine seamănă în firea păcătoasă, va secera din firea păcătoasă putrezirea" (Galateni 6.8). Ce avea să devină peste câteva zile această movilă de prepelițe, datorită căldurii pustiei? „Au pus locului acelaia numele Chibrot-Hataava, adică Mormintele lăcomiei" (Numeri 11.34).

„Dac-ai mulțumi mereu
De tot ce-ți dă Dumnezeu,
Nu ți-ar mai rămâne vreme
Pentru a cârți și-ci geme..."

3) *Gelozia fi vorbirea de rău (Numeri 12)*

Din trio-ul alcătuit din cei doi frați și sora lor, Mana era cea mai în vârstă. Pe când era fată, ea a vegheat ca să vadă ce are să se întâmple cu micuțul Moise (Exodul 2.4,7). Ea era prorociță (Exodul 15.20). Oare să-și fi văzut ea amenințată influența din cauza întoarcerii Seforei? (cf. Exodul 18.5 și Numeri 12.1). Indiferent care va fi fost motivul, ea reușește să-l atragă pe Aaron de partea ei și împreună vorbesc împotriva lui Moise: „Oare numai prin Moise vorbește Domnul? Nu vorbește oare și prin noi?" (Numeri 12.2). Oare „femeia etiopiană" era adevăratul motiv, sau gelozia pusese stăpânire pe inima celor doi? La urma urmei, Moise era mai tânăr decât ei; fratele și sora erau de părere că Dumnezeu vorbise nu numai prin Moise, dar și prin ei înșiși. Le era prea greu să recunoască influența crescândă conferită de Dumnezeu robului Lui. Or, ei ar fi trebuit să-și dea seama de autoritatea specială pe care i-o acordase Domnul.

Nu se petrec la fel lucrurile de atâtea ori și în mijlocul nostru? Din gelozie, de necaz, unii încep să vorbească de rău pe cutare sau cutare frate chiar dacă este vorba și de un slujitor al Domnului. Uneori lucrurile nu sunt împinse la limita extremă, cei în cauză se complac în defăimare, raportând o greșeală reală, dar cu scopul de a desconsidera în ochii interlocutorului pe cel ce a comis-o. Alteori, lucrurile merg și mai departe, ajungându-se la calomnii, la istorisirea unor falsuri sau exagerări de proporții. Pagubele aduse prin această comportare sunt irecuperabile. Să admitem că cel ce a păcătuat cu limba lui ar ajunge să-și dea seama de răul făcut,

s-ar umili înaintea Domnului și ar ajunge chiar să-și ceară scuze față de persoana cu care a discutat (bineînțeles că. În măsura în care s-au clarificat între timp lucrurile și fără a se duce la cel vorbit de rău, pentru că ar considera că o asemenea mărturisire îl va îndurera și mai profund) și ar ruga-o să uite cele discutate. Dar între timp, răul ce a fost semănat își va fi făcut lucrarea. Un proverb arab spune că trei lucruri nu pot fi reținute: săgeata căreia i s-a dat drumul, vorba care a fost rostită și timpul care zboară. Apostolul Iacob avertizează: „Dacă crede cineva că este religios, și nu-și înfrânează limba... religia unui astfel de om este zadarnică(!) (1.26). De altă parte, să ne gândim la efectele distructive pe care le au asupra copiilor noștri defăimările și criticile pe care sunt siliți să le audă uneori în căminele noastre.

Leviticul 19.16 face următoarea precizare: „Să nu umbli cu defăimări în poporul tău.” Apostolul Petru subliniază gravitatea unei atare situații: „Lepădați orice defăimare... și să doriți laptele duhovnicesc și curat... dacă ați gustat în adevăr că bun este Domnul” (1 Petru 2.1-3). Acest „dacă în adevăr” pare să pună la îndoială faptul că cineva ar putea gusta bunătatea Domnului și apoi să se mai dedea la defăimare. Vorbirea de rău izvorăște dintr-o inimă în care s-au acumulat anumite nemulțumiri la adresa unuia sau altuia. Ea mai poate fi alimentată, de asemenea, și de importanța pe care ajunge cineva să și-o atribuie lui însuși. Apoi Vrajmașul știe atât de bine să pregătească ocazia nimerită pentru rostirea cuvintelor răutăcioase, denigratoare. Adesea unele persoane se erijează în bune cunoscătoare a lucrurilor: „Știu eu bine despre ce este vorba!” În multe cazuri, în lipsa unor subiecte serioase de conversație, se recurge la bârfirea și defăimarea altora, iar asemenea „revelații” sunt ca niște „prăjituri” (Proverbele 26.22) pentru cei ce le ascultă! Apostolul Iacob spune: „Limba este un mădular mic... Iată, un foc mic ce pădure mare aprinde!” (Iacob 3.5). O minunată promisiune este făcută în Psalmul 15 celui ce nu defăimează cu limba lui: el „va locui în cortul” Domnului. O binecuvântată comuniune cu Domnul lui, pentru cel ce a vegheat asupra buzelor sale. David se ruga astfel: „Primește cu bunăvoință cuvintele gurii mele și cugetele inimii mele” (Psalmul 19.14). Hotărârile personale și constrângerile exterioare nu pot fi de prea mare ajutor: limba nu poate fi domesticită, îmblânzită. Ceea ce trebuie să fie schimbat, înnoit, transformat este lăuntrul omului. Trebuie să condamnăm gândurile rele care ne împing să defăimăm sau chiar să calomniem pe fratele nostru mai înainte de a se fi prefăcut în cuvinte.

Ținta vorbirii de rău a fratelui și surorii sale — adică Moise — tace! Dar „Domnul a auzit-o.” El îi convoacă pe cei trei la Cortul întâlnirii, apoi El face să stea înaintea Lui numai Aaron și Mana. Domnul ia apărarea robului Său Moise, credincios în toată casa Lui, cu care El vorbește gură către gură și care vede chipul Domnului. „Cum de nu v-ați temut deci să vorbiți împotriva robului Meu?” Domnul S-a aprins de mânie împotriva lor. Și a plecat... Și iată că Maria era plină de lepră, albă ca zăpada. Aaron s-a întors spre Maria; și iată că ea avea lepră.

Prorociță care cântase laudele Domnului trebuia de acum încolo să fie exclusă din tabără și să trăiască departe de restul israeliților până când moartea avea s-o scape de înfricoșătoarea ei boală. Ce tragedie! Dumnezeu nu tratează cu ușurință asemenea lucruri. Conștiința lui Aaron și a Măriei se trezesc. Muștrați de cugetele lor, ei se pocăiesc, Își recunosc păcatul și purtarea lor nechibzuită. Aaron, deși preot, nu este în stare să se roage el însuși pentru sora sa. La cererea lui stăruitoare, Moise care abia acum deschide gura pentru prima dată în textul nostru, fără să manifeste cea mai mică umbră de nemulțumire sau răzbunare, strigă către Domnul: „Dumnezeule, Te rog, vindec-o!” Însă disciplina trebuie să-și urmeze cursul normal. Maria va fi restabilită, însă trebuie, mai înainte de asta, să stea „șapte zile în rușine”, fiind exclusă, afară din tabără. Tot poporul suferă împreună cu ea. El nu va putea pleca înainte ca Maria să fie reprimată. „Cum de nu v-ați temut deci să vorbiți împotriva robului Meu?” Oare aceste cuvinte nu răsună și astăzi, adresându-se conștiinței noastre? Fără îndoială că fiecare slujitor al Domnului are propriile sale lipsuri și deficiențe (Iacov 3.2), dar acesta nu este un motiv care să nu îndreptățească a le pune în discuție, a le da în vileag și a le folosi ca o armă îndreptată împotriva lor. Dimpotrivă, dragostea este aceea care acoperă greșelile altuia. O inimă plină de această dragoste se adresează Domnului, rugându-L să intervină El pentru a corecta și a vindeca pe cei în cauză, iar acolo unde situația o cere și o permite, direct celui interesat. Defăimarea slujitorilor lui Dumnezeu sau a fraților noștri, oricine ar fi aceștia, nu poate decât să facă să vină peste noi pedeapsa Domnului, să dăuneze părtășiei noastre cu El, să zădărnicească eforturile slujbei noastre, producând secetă spirituală și lăstari de amărăciune.

Nu credeți că ar trebui să privim de aici încolo, cu atenția cuvenită, acest păcat al defăimării pe care l-am comis de atâtea ori cu atâta ușurință? Să nu primim cu nici un chip comentariile defavorabile la adresa cuiva sau să răspundem celor ce le fac ca acel credincios care, auzind

criticile rostite la adresa lui, a strigat: „Mă duc să vorbesc cu el despre toate acestea!" Interlocutorul său și-a schimbat brusc atitudinea și l-a rugat să se abțină de la una ca asta.

Într-un profund spirit de judecată de sine, să căutăm adevăratele cauze care ne-au determinat să ajungem la defăimare, să le cântărim drept înaintea ochilor lui Dumnezeu și să acceptăm, dacă trebuie, rușinea și corecția necesară.

4) Necredința (Numeri 13.1-4; 27-34; 14.1-11; 22-25, 36-38)

Israel a ajuns la hotarele Canaanului. Domnul îi promisese o țară în care curge lapte și miere. „Iată, zice Moise, că Domnul, Dumnezeul tău, îți pune țara înaintea; suie-te, ia-o în stăpânire, cum ți-a spus Domnul, Dumnezeul părinților tăi; nu te teme și nu te înspăimânta" (Deuteronom 1.21). Dar poporul se face că nu-l aude, cerând ca niște oameni să fie trimiși ca să cerceteze țara, „pentru noi" și să vadă „dacă este bună sau rea" și dacă poporul care o locuiește este „slab sau puternic".

De ce trebuiau să se îndoiască de promisiunea divină? Oare Dumnezeu ar putea să dea alor Săi o țară rea? Sau nu avea El destulă putere pentru a asigura biruința israeliților asupra vrăjmașilor lor, indiferent cât de puternici ar fi fost aceștia? Numai lipsa de credință în promisiunea divină a determinat poporul să dorească trimiterea iscoadelor. Și Dumnezeu le-a împlinit cererea (Numeri 13.3).

Raportul iscoadelor confirmă cele spuse mai înainte de Domnul: „cu adevărat este o țară în care curge lapte și miere." Și au adus ca argument palpabil strugurele uriaș. „Numai că — au adăugat iscoadele — poporul care locuiește în țara aceasta este puternic... Nu putem să ne suim împotriva poporului acestuia" (Numeri 13.32). Și iată ca îndoiala face loc necredinței. Lipsise credința în promisiunea lui Dumnezeu, acum israeliții nu mai credeau nici în posibilitatea cuceririi țării. Și necredința conduce la revoltă (Numeri 14.4) și face loc dorinței de a-i ucide cu pietre pe cei ce stăruie în convingerea că Domnul are toată puterea pentru a-i ajuta să pună mâna pe țară (14.10).

Pasajul din Evrei 3.19 pune degetul pe rană: „Vedem deci că n-au putut să intre din cauza necredinței" și în 4.1 adaugă: „Să ne temem deci ca nu cumva fiind făcută o promisiune pentru intrarea în odihna Lui, nici unul din voi să nu pară că a rămas în urmă"; apoi în versetul 2 se spune: „cuvântul care le-a fost spus nu le-a ajutat la nimic, pentru că n-a găsit credință la cei ce l-au auzit."

Din nefericire, ni s-ar putea întâmpla la fel și nouă în momente de răscruce ale vieții. Dacă credința noastră nu este la lucru, dacă nu ne încredem cu adevărat și cu toată inima în Dumnezeu, vom alege drumul care să ne despartă de El. De fapt, poporul a nesocotit pe Domnul, cântind împotriva Sa (14.28) și au nesocotii țara promisă (versetul 31). Ce conta înălțimea zidurilor, de vreme ce ele aveau să se prăbușească la sunetul trâmbiței! În momentul decisiv, israeliții nu s-au bizuit pe Domnul, s-au înspăimântat în fața piedicilor ce li s-au părut de netrecut, nu au înfruntat dificultățile, au cedat ispitelor Diavolului. Și viața sărăcită din cauza necredinței se va scurge sub consecințele dureroase ale neascultării. Exact așa se întâmplă și cu noi până în clipa când, prin lucrarea harului divin, ne întoarcem la Dumnezeu și când, disciplina făcându-și lucrarea, putem fi restabiliți spiritualicește.

Influența câtorva persoane

Au fost suficiente zece iscoade pentru „a face să se moaie inima poporului.” Toată adunarea a ridicat glasul și a început să țipe. Poporul a plâns toată noaptea aceea, a cântit împotriva lui Moise, propunând alegerea unei căpetenii și întoarcerea în Egipt. Oare dacă cei zece inși ar fi prezentat o dare de seamă bazată pe credință, pe încrederea în Dumnezeu, poporul nu s-ar fi comportat cu totul altfel?

Doi oameni care-L cunoșteau bine pe Dumnezeul lor, Caleb și apoi Iosua insistă: „Haidem să ne suim... Dacă Domnul va fi binevoitor cu noi, ne va duce în țara aceasta, și ne-o va da.” Pentru moment, ei nu primesc decât amenințarea de a fi uciși cu pietre. Mulți ani după aceea, Iosua va deveni conducătorul poporului în vederea cuceririi țării, iar Caleb va putea el însuși să pună mâna pe moștenirea acordată de Domnul (Iosua 14).

Într-o adunare, sau într-o anumită regiune, influența a doi-trei oameni ai credinței poate fi decisivă pentru binecuvântarea celorlalți, după cum uneori sunt suficiente câteva persoane pentru a prefăce în ruine zona afectată de influența lor vătămătoare. Este foarte ușor „a înnegri” țara, a descuraja pe creștinii plini de viață, a vorbi de dificultăți, de renunțări, de împotriviri mai mult decât de ajutorul divin și de bucuriile pe care le oferă îndurarea divină. Necredința unora devine molipsitoare și pentru alții.

Caleb era „însuflețit de un alt duh” (Numeri 14.24). El aprecia în mod corect darul lui Dumnezeu și îi îndeamnă pe frații săi să și-l însușească. Ce bine ar fi ca noi să dovedim, prin

viața noastră, prin toată comportarea noastră, ce preț acordăm moștenirii cerești, singura care rămâne pe vecie!

Hotărârea luată de Dumnezeu, supremul Guvernator

După atâtea plângeri ale poporului, un foc ieșit dinaintea Domnului a mistuit pe cei răzvrățiți. După dezlănțuirea poftelor carnale, corupția a luat proporții și s-a terminat cu mulțimea de morminte ale lăcomiei. După ce a vorbit împotriva lui Moise, Mana a devenit leproasă. După ce au făcut să cârtească toată adunarea, ca urmare a modului în care au descris țara făgăduinței, cele zece iscoade au murit înaintea Domnului sub lovitura unei morți năpraznice (Numeri 14.37) și tot poporul care a plâns și s-a răsculat va trebui să moară în pustie: „Trupurile voastre moarte vor cădea în pustia aceasta. Voi toți a căror numărătoare s-a făcut... și care ați cârtit împotriva Mea" (versetul 29). Timp de 40 de ani vor trebui să pribegască în aceste singurătăți dezolante. Unul după altul, mormintele oamenilor Exodului vor jalona diferitele etape ale pribegiei prin pustie.

Trebuie să repetăm acest principiu divin: „Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit. Ce seamănă omul, aceea va și secera" (Galateni 6.7).

Poporul vrea să scape cu mare ușurință de consecințele păcatului său. Israelii spun cu sânge rece: „Iată-ne! suntem gata să ne suim la locul de care a vorbit Domnul, căci am păcătuit" (Numeri 14.40). Moise căuta să-i împiedice, arătându-le că încercând să se suie acum în țara făgăduinței ar încălca porunca Domnului, și că nu le mai rămânea de făcut decât un singur lucru: să accepte cu umilință consecințele inconsecvenței și nestatorniciei lor. Dar israelii nici nu vor să audă de așa ceva, ei se îndărătnicesc și se suie pe vârful muntelui....„Amaleciții și canaaniții i-au tăiat în bucăți până la Horma" (versetul 45).

Este greu să te pleci sub disciplina lui Dumnezeu, dar tocmai aceasta este dovada veritabilă a unei reale umilințe.

Învățătura pe care o desprindem din evenimentele petrecute la Cades

Această etapă decisivă a pustiei oferă celor credincioși o învățătură de o semnificație cu totul aparte. Pastele și trecerea Mării Roșii corespund pentru noi cu ispășirea păcatelor noastre și eliberarea de sub puterea lui Satan prin actul răscumpărării. Convertirea, întoarcerea la Dumnezeu și credința în Domnul Isus Christos ne eliberează de sub stăpânirea Vrajmașului și a lumii și ne aduc în pustie, pe drumul voii lui Dumnezeu. Aici, sufletul nostru experimentează purtarea de grijă a Domnului, bunătatea și puterea Sa, dar, de asemenea, învățăm să ne

cunoaștem pe noi înșine. Totuși, nu este normal ca viața creștină să decurgă mereu cu suferințe și coborâșuri. Nu o alternanță de căderi și regrete. Viața de credință se desfășoară, de asemenea, în Canaan, de cealaltă parte a Iordanului (moartea noastră împreună cu Christos), pe terenul învierii împreună cu El, fiind deplin conștienți că în El am devenit plăcuți înaintea lui Dumnezeu și, de asemenea, de faptul (minunat, dar real pentru credința noastră) că și Christos este în noi (Ioan 14.20; Galateni 2.20). Este tocmai ex periența relatată în Romani 6-8 și care ne aduce la „umblarea sub călăuzirea Duhului”, „eliberați de păcat și supuși lui Dumnezeu”, morți „în ce privește Legea, ca să fim ai altuia, adică ai Celui ce a înviat din morți; și aceasta ca să aducem roadă pentru Dumnezeu.” Această viață de credință cere lepădare de noi înșine, acest „dați-vă pe voi înșivă lui Dumnezeu, ca vii, din morți cum erați” (Roamni 6.13), predarea întregii noastre ființe în mâinile Domnului. Or, tocmai în acest punct mulți creștini falimentează: ei dau înapoi, evită sacrificiile, și întorcând spatele „țării”, o iau înapoi spre pustie, pierzând binecuvântarea ce ne fusese pusă la dispoziție. Suntem noi oare niște mlădițe care aduc multă roadă, sau dintre acelea care abia dacă au câte un strugure? Poziția noastră în această privință este determinată de felul în care aplicăm în viața de toate zilele ceea ce implică „rămânerea în viață” (Ioan 15).

5) Mândria și răzvrătirea (Numeri 16.1-15, 27-35)

Mândria este însuși păcatul Diavolului (1 Timotei 3.6). „Tu ziceai în inima ta: „Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu... mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Prea Înalt” (Isaia 14.13-14). Vrajmașul știa mai dinainte că, insuflându-i mândrie lui Core, avea să facă ravagii în mijlocul poporului.

Fiu al lui Levi prin Chehat, Core „s-a ridicat în mintea lui” (Numeri 16.1); nemulțumit de a fi doar levit și a face slujba în Cort, el dorește să aibă și preoția (versetul 10). Vrea un loc pe care Dumnezeu nu i l-a acordat. În capitolul nostru, Aaron reprezintă pe Christos ca preot; deci, a dori o altă slujbă înseamnă a voi să iei locul lui Christos. În creștinism, toți credincioșii sunt preoți, dar Unul singur este Marele nostru Preot, Mijlocitor între Dumnezeu și oameni, Omul Christos Isus. Nici un credincios nu trebuie să se ridice mai presus de frații săi și să pretindă a fi intermediar între poporul lui Dumnezeu și Dumnezeu însuși. Gravitatea faptei lui Core se măsoară cu rigoarea pedepsei de care a fost urmată.

El atrage de partea sa două sute cincizeci de oameni, dintre fruntașii adunării, oameni cu nume. Moise face totul pentru a-l convinge de eroarea calculelor sale. El vorbește și celor ce se îmbulzesc contra lui și contra lui Aaron și merge personal ca să stea de vorbă cu Core (versetul 8). 'Totul însă este zadarnic. Moise capătă harul de a putea încredința totul în mâna lui Dumnezeu, lăsându-L pe El să decidă, prin proba tămâiei (versetul 7), care este omul pe care l-a ales El.

Simultan cu răscoala lui Core, care avea un caracter „religios”, se produce și o rebeliune „civilă” din partea lui Datan, Abiram și On, fii ai lui Ruben, care se ridică împotriva autorității lui Moise: „Vrei să mai și stăpânești peste noi?” Aici Moise este un tip al lui Christos, nu ca preot, ci ca Domn. Mai aroganți decât Core, cei doi rubeniți Datan și Abiram refuză chiar să stea de vorbă cu Moise (versetul 12). Aceștia îi impută lui eșecul intrării în Canaan (versetul 14) și, refuzând orice ofertă, ajung să sfideze întreg poporul, stând la ușa corturilor lor cu soțiile, copiii și pruncii lor (versetul 27).

Nu mai rămăsese nici un mijloc neutilizat. Singurul remediu era pedeapsa lui Dumnezeu și, vai, cât de teribilă avea să fie aceasta!

Core convocase contra lui Moise și a lui Aaron, la Cortul întâlnirii, toată adunarea copiilor lui Israel. În momentul decisiv se arată gloria Domnului. El cere lui Moise și lui Aaron să se despartă de restul adunării spre a o nimici într-o clipă, însă cei doi frați mijlocesc cu multă pricepere pentru popor: „Un singur om a păcătuit, și să te mânia împotriva întregii adunări?” principiu solemn, pentru că dacă adunarea ar fi acoperit răzvrătirea lui Core, ea ar fi fost în întregime antrenată sub judecata divină. La porunca Domnului: „Dați-vă la o parte din preajma locuinței lui Core, Datan și Abiram”, israeliții se supun. Într-o ultimă încercare de a-i salva, Moise se ridică și merge către acești oameni răzvrățiți. În timp ce poporul face un cerc mare împrejurul locuințelor lor, pe neașteptate „pământul și-a deschis gura și i-a înghițit, pe ei și casele lor.” În sfântul locaș, „a ieșit un foc de la Domnul și a mistuit pe cei două sute cincizeci de oameni care aduceau tămâia.”

Israel însă, în loc să tragă învățămintele cuvenite din această dureroasă întâmplare, nu mai târziu decât chiar a doua zi, se răscoală din nou și murmură contra lui Moise și a lui Aaron, acuzându-i de a fi omorât pe poporul Domnului (versetul 41). Se dezlănțuie o urgie din partea Domnului. Numai intervenția lui Aaron, preotul care aduce tămâie, stând în picioare între cei morți și cei vii — minunat tip al lui Christos Mijlocitorul — face să înceteze urgia și să fie

cruțată rămășița poporului, Încă odată se va arăta, în toată strălucirea lui, harul lui Dumnezeu, însă nu fără ca sfințenia și dreptatea Lui să fie satisfăcute.

„Mândria merge înaintea pieirii, și un duh îngâmfat înaintea căderii" (Proverbele 16.18).

Totuși, în mijlocul acestei scene grozave, licărește o rază de lumină: „Fiii lui Core n-au murit" (Numeri 26.11). Oare de ce au fost ei cruțați? Nu știm, și nu putem face altceva decât să repetăm cuvintele lui Avraam: „Cel ce judecă tot pământul nu va face oare dreptate?" Mai târziu, fiii lui Core vor compune psalmi care vor sluji, de-a lungul veacurilor, la consolarea și edificarea credincioșilor și pentru gloria Aceluia despre care au putut ei să spună: „Tu ești cel mai frumos dintre fiii oamenilor; harul este turnat pe buzele tale. De aceea te-a binecuvântat Dumnezeu pe vecie" (Psalmul 45.2). Devenind beneficiarii unui har deosebit, ei au învățat să cunoască pe Acela care era singura sursă a acestui har.

6) Setea (Numeri 20.2-5)

Ne apropiem de sfârșitul celor patruzeci de ani de părăsire prin pustie. Semințiile lui Israel au călătorit timp de 38 de ani pentru a ajunge, în cele din urmă, iarăși la Cades (versetul 1). Majoritatea celor ce ieșiseră din Egipt la vârsta de 20 de ani muriseră. O nouă generație le-a luat locul. Oare vor fi aceștia mai buni ca părinții lor? În Egipt, ei au trăit sub opresiune și în ignoranță, dar în pustie, fiii lor au fost instruiți de Moise, au primit Legea, au văzut minunile făcute de Domnul spre binele lor. De asemenea, măsurile disciplinare aplicate de Dumnezeu au constituit pentru dânșii un avertisment.

Și acum, această nouă generație va trebui să fie supusă unui test. El va fi setea. Desigur, o încercare dură, fie ea de natură fizică sau spirituală. „Carnea" copiilor, ca și aceea a părinților, nu s-a schimbat. Poporul devine certăreț și-l bombardează pe Moise cu întrebări: De ce? De ce? și iar: De ce? ajungând chiar să-și exprime regretul că nu a pierit odată cu frații lor care muriseră înaintea Domnului.

În mai multe locuri din Cuvântul lui Dumnezeu se poate vedea că El îngăduie setea. Astfel, în Geneza 21.15-16, Agar epuizează repede resursele din burduful său, simbol al rezervelor omenești atât de precare pe drumul vieții. Ea plânge și copilul strigă. Dumnezeu îi deschide ochii. La izvorul de apă care-i este arătat, ea își potolește setea, cum o făcuse altădată la Beer Lahai-Roi, fântâna Celui Viu care mă vede (Geneza 16.14).

Epuizat de lupta contra vrăjmașului, Samson este doborât de sete și strigă la Dumnezeu (Judecători 15.18). Domnul îi răspunde, despicând stânca din care va ieși apa. Și Samson își astâmpără setea la En-Hacore, izvorul celui ce strigă.

Si Domnul Isus a cunoscut setea. La fântâna de la Sihar, ostenit de călătorie, cere apă unei femei samaritence, El, Creatorul tuturor lucrurilor. Dar mai ales, pe cruce, când limba I se lipise de cerul gurii (Psalmul 22.15), El a trebuit să strige: „Mi-e sete!"

Acum, din pricina lucrării Sale de răscumpărare aduse la îndeplinire pe Golgota, El repetă fiecărui suflet omenesc: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea" (Ioan 7.37). „Cine crede în Mine nu va înseta niciodată" (Ioan 6.35).

Dumnezeu poate îngădui setea, pentru a ne determina să bem, nu o singură dată, ci în toate zilele vieții noastre. Nu numai că vom fi săturați, dar Domnul adaugă: Apa pe care i-o voi da Eu se va preface în el într-un izvor de apă care va țâșni în viața veșnică" (Ioan 4.14); „din inima lui vor curge râuri de apă vie" (Ioan 7.38). În felul acesta, va țâșni către Dumnezeu închinarea inimilor noastre și va curge spre frații noștri binecuvântarea produsă de Duhul Sfânt.

7) Descurajarea (Numeri 21.4-7)

Reamintind începutul mersului în pustie al copiilor lui Israel, Ieremia zice din partea Domnului: „Mi-aduc aminte de dragostea pe care o aveai când erai tânără, de iubirea ta când erai logodită, când Mă urmași în pustie, într-un pământ nesemănat. Atunci Israel era închinat Domnului, era cele dintâi roade ale lui" (Ieremia 2.2). Dar anii au trecut; atașamentul de la început a făcut loc murmurilor, plângerilor, nemulțumirilor și chiar răzvrătirii: „Dar poporul Meu n-a ascultat glasul Meu, Israel nu M-a voit... O! de M-ar asculta poporul Meu, ...l-aș hrăni cu cel mai bun grâu și l-aș sătura cu miere din stâncă" (Psalmul 81.11-16).

Drumul este lung. Mai trebuie de făcut „turul țării Edomului." Să ne mire oare faptul că poporul și-a pierdut răbdarea pe drum? Această descurajare l-a determinat să vorbească împotriva lui Dumnezeu și a lui Moise, să întrebe iarăși: De ce? Și să adauge, vorbind despre mană: „Ni s-a scârbit sufletul de această hrană proastă." Ceea ce numeau ei „hrană proastă" Îl reprezenta, totuși, pe Christos, Pâinea vie care S-a coborât din cer.

Când inima omului nu mai are loc pentru Christos, ea rămâne goală și Satan se grăbește s-o umple.

Domnul îi va pedepsi pe israeliți și-i va face să simtă răutatea vrăjmașului care se strecoară prin intermediul cârnii: niște șerpi înfocați îi mușcă și-i chinuie. În chipul acesta, Domnul vrea să-i aducă pe israeliți să spună, pentru prima oară cu toată sinceritatea, aceste cuvinte: „Am păcătuit”.

Oare există și credincioși care nu s-au descurajat niciodată? Caleb este un exemplu de felul acesta în Vechiul Testament. De-a lungul unei cariere care a inclus un mare număr de ani, „a urmat în totul voia Domnului” (Iosua 14.9). Însă putem ajunge osteniți de călătorie. Și Domnul Isus a fost ostenit.

Putem fi trântiți jos chiar, după cum spune apostolul Pavel (2 Corinteni 4.9). Dar descurajarea merge mai departe, cauza ei fiind lipsa de credință, ceea ce constituie un păcat. Ea corespunde unei stări lăuntrice când a fost pierdut din vedere „Cel ce este nevăzut.” Cel descurajat este pe punctul de a da înapoi și a întreba: Ce rost mai are? atunci când se confruntă cu împotriviri, decepții sau monotonia călătoriei.

Ce-i de făcut? „Dacă slăbești în ziua necazului, mică îți este puterea” (Proverbele 24.10). Există riscul de a-și pierde cineva curajul când este muștrat de Domnul, după Evrei 12.5. Se știe că „bucuria Domnului va fi tăria voastră” (Neemia 8.10). Când cineva a pierdut și bucuria aceasta, nu-i mai rămâne decât un singur remediu: „Uitați-vă cu luare aminte la Cel ce a suferit din partea păcătoșilor o împotrivire așa de mare față de Sine, pentru ca nu cumva să vă pierdeți inima și să cădeți de oboseală în sufletele voastre” (Evrei 12.3). Cât privește pe Moise, s-a putut spune despre el că „a rămas neclintit ca și cum ar fi văzut pe Cel ce este nevăzut” (Evrei 11.27). „Uitați-vă cu luare aminte la Cel ce a suferit” nu înseamnă a comenta, ci a privi cu toată atenția, a medita îndelung.

Procedând astfel, se va putea judeca, în mod corect, păcatul lipsei de credință, de încredere în Dumnezeu, vina de a se fi lăsat purtat de vântul împrejurărilor sau a fi cedat împotrivirilor. În chipul acesta, vom putea învăța să descoperim mâna Domnului în tot ce ni se întâmplă și încredințându-ne pe „brațele veșnice” vom dobândi harul unei credințe întărite. Cel ce a trecut prin asemenea experiențe este în măsură să „întărească mâinile obosite și genunchii slăbiți” (Evrei 12.12), lucru pe care l-a făcut Pavel pe corabia amenințată de naufragiu (Faptele Apostolilor 27). La fel au procedat frații din Roma cu Pavel pe când, ca întemnițat obosit și

epuizat de călătoria dificilă, se apropia de acest oraș pe care dorise atât de mult să-l vadă: „...ne-au ieșit înainte... frații... Când i-a văzut Pavel, a mulțumit lui Dumnezeu și s-a îmbărbătat."

8) Depravarea (Numeri 25.1-5; Apocalipsa 2.14)

O pagină neagră în Cuvântul lui Dumnezeu, o pagină întunecată din istoria lui Israel, dar care a fost scrisă pentru avertizarea noastră. În domeniul acesta, mai mult decât în oricare altul rămâne valabil îndemnul apostolului: „Celui ce i se pare că stă în picioare, să ia seama să nu cadă." Să nu zicem niciodată: „Așa ceva nu mi se poate întâmpla mie!" Pentru a nu aluneca pe o pantă fără posibilitate de întoarcere, avem mare nevoie de puterea lui Dumnezeu și, de asemenea, de o veghere neîntreruptă din partea noastră.

Israel se află în ultima etapă a călătoriei spre Canaan. Locuia la Sitim, de unde, sub conducerea lui Iosua, avea să se pună în mișcare pentru a trece Iordanul. În ciuda tuturor căderilor și rătăcirilor produse în cursul lungii sale călătorii, Israel nu a putut fi nimicit de Satan ca națiune. Și nu numai că Diavolul nu l-a putut distruge, dar nu a reușit să-l amăgească în așa fel încât să-l nimicească prin judecățile divine. Blestemul pe care Balaam ar fi vrut să-l rostească, în schimbul unei răsplăți, a fost schimbat în binecuvântare. Ce ar fi putut născoci acest om rău, la instigarea vrăjmașului, pentru a contribui la pieirea poporului lui Dumnezeu și a-și merita mult râvnita plată? Balaam a învățat pe Balac să pună o piatră de poticnire înaintea fiilor lui Israel ca să mănânce din lucrurile jertfite idolilor și să comită adulter (Apocalipsa 2.14). În Numeri 25 nu este menționat Balaam pe nume, dar el acționa din umbră, acoperind mașinațiile nimicitoare. Să nu uităm că Vrăjmașul sufletelor noastre lucrează și astăzi după aceleași metode.

„Poporul a început..." Ce va fi fost acest început? Copiii lui Israel au acceptat invitația fetelor lui Moab de a participa la jertfele dumnezeilor lor și a ieși cu ele. Rezultatul? „Poporul a mâncat și s-a închinat până la pământ înaintea dumnezeilor lor. Și Israel s-a alipit de Baal-Peor." Invitația inițială părise foarte plăcută, însă drumul acesta a condus rapid spre prăpastie.

Să luăm seama, să fim foarte circumspecți la toate invitațiile lumii. Dina, fiica lui Iacob, crezuse inițial că nu face decât o vizită de curtoazie fiicelor Sihemului (Geneza 34), însă peste foarte puțin timp ea avea să târască la nenorocire, nu numai pe acela în ochii căruia a căpătat trecere, dar întreaga cetate și chiar propria sa familie.

Mânia Domnului se aprinde contra lui Israel. Căpeteniile poporului trebuie să fie spânzurate înaintea Lui. Judecătorii trebuie să-i ucidă pe bărbații care s-au alipit de Baal-Peor. Fineas străpunge cu sulita femeia necurată și pe acela dintre conducătorii seminției lui Simeon care comiseseră un ultraj sub ochii poporului. Numărul celor ce au murit atunci ca urmare a unei urgii trimise de Dumnezeu s-a ridicat la douăzeci și patru de mii. Relațiile ulterioare dintre Madian și Israel nu au fost acelea de prietenie și colaborare, ci ostilitate și război (Numeri 25.17 și capitolul 31).

Seminția lui Simeon (25.14), decimată, se va pomeni, cu prilejul celei de a doua numărători (26.14), redusă la douăzeci și două de mii două sute de oameni față de cei cincizeci și nouă de mii trei sute rezultați la recensământul de la Sinai, cu gravă consecință a diminuării moștenirii: „celor ce sunt în număr mai mic să le dai o parte mai mică” (26.54). Un asemenea exemplu își păstrează profundă însemnătate când ne gândim la „cunună”, la răsplătirea promisă în cer celor care vor fi rămas credincioși până la capăt.

Am putea oare să susținem că astăzi lucrurile s-au schimbat, că relațiile dintre tineri și tinere au căpătat alte dimensiuni și că trebuie să ne acomodăm cursului timpului? Textul din Efeseni 5.5-6 este categoric în această privință: „Nimeni să nu vă înșele cu cuvinte deșerte, căci din cauza acestor lucruri mânia lui Dumnezeu vine peste fiii neascultării.” („Să vă înșele cu vorbe „deșerte” vrea să spună: „a face să credeți că aceste procedee nu sunt atât de grave.”) Chiar și în economia harului, sfințenia lui Dumnezeu nu a suferit nici o modificare. Tot ce ține de actul procreării, fiind perfect natural la locul său, își păstrează caracterul sacru.

Proverbele 5.13-14; 6.24-35 și 7 ne dau, în privința aceasta, avertismente ce merită să ne rețină atenția. Nu zadarnic Cuvântul lui Dumnezeu, pune în gardă pe un tânăr cu privire la „femeia străină”. La început, totul este de miere, totul este dulce, dar „la urmă este amară ca pelinul”. Vrajmașul sufletelor noastre este foarte viclean: dacă nu a reușit să ne abată inimile de la Domnul prin orgoliu sau descurajare, dacă nu ne-am lăsat antrenați în cârtiri, nemulțumiri sau defăimări, el caută alte mijloace prin care să ne distrugă. De aceea, Cuvântul Domnului spune: „Depărtează-te de drumul care duce la ea, și nu te apropia de ușa casei sale.” O așa-zisă experiență nevinovată, o tentativă de a umple un timp mort poate duce pe cineva mult mai departe decât s-ar putea crede la prima vedere. Dacă-i dăm Diavolului un deget, el se va grăbi să

ne prindă toată mâna. Deseori s-au putut vedea consecințele dezastruoase ale jocului cu păcatul. Altfel, bunurile materiale câștigate cu trudă ajung să sature pe străini (Proverbele 5.10), trupul atins de boală „se istovește” (versetul 11), apoi câte regrete amare de a nu fi ascultat glasul binevoitor al învățătorilor și sfaturilor și de a ajunge pe punctul „de a se nenoroci de tot în mijlocul poporului și adunării” (versetele 12-14). Ce contrast fericit ne oferă versetele 15-19 din Proverbele 5! Căci Dumnezeu dorește fericirea alor Săi. Ferice de cel ce poate întemeia un cămin cu aceea pe care a primit-o din mâna Domnului și pentru care s-a păstrat curat!

9) Inimile împărțite (Numeri 32.1-8, 14-19, 23-27; Iosua 1.12-16; 22.9,19,24).

Istorisirea pe care ne-a păstrat-o Duhul Sfânt în Cuvântul Domnului cu privire la fiii lui Ruben și ai lui Gad constituie tabloul unuia din pericolele cele mai actuale care amenință familiile noastre. Aceste seminții ale lui Israel dispuneau de turme însemnate și constată că țara Galaadului era o regiune foarte potrivită pentru ei și turmele lor. De ce nu s-ar instala acolo? Mai ales că Domnul lovise pe locuitorii Galaadului, smerindu-i înaintea lui Israel. Și fără să-L întrebe pe Domnul, rubeniții și gadiții îi spun lui Moise: „Să se dea țara aceasta în stăpânirea robilor tăi, și să nu trecem peste Iordan” (Numeri 32.5).

Care puteau fi consecințele unei asemenea alegeri? Gad și Ruben riscau să descurajeze pe copiii lui Israel de a intra în țara pe care le-o dăduse Domnul (versetul 7). Fapta lor era de natură să primejduiască însăși existența națională a poporului ales (versetul 15). Celor două seminții li se alătură și o jumătate a seminției lui Manase. Când bărbații din cele două seminții și jumătate, în stare să poarte armele, se angajează să participe la cucerirea ținuturilor de dincolo de Iordan, urmează mai întâi să-și instaleze familiile în Galaad, trăind despărțiți de acestea timp îndelungat: „Pruncii noștri, soțiile, turmele noastre și toate vitele noastre vor rămâne în cetățile Galaadului, iar robii tăi, toți înarmați pentru război, vor merge să se lupte înaintea Domnului” (versetele 26,27). În chipul acesta, numai părinții trec Iordanul și trăiesc bucuria cuceririi țării. Ei luptă alături de frații lor și țin până la capăt anagajamentul pe care și l-au asumat (Iosua 22.3), dar Vrajmașul a reușit să separe familiile! Astfel, soțiile, copiii și tinerii rămași în Galaad nu au trecut Iordanul împreună cu chivotul Domnului și nu au trăit peripețiile legate de cucerirea țării. Bine instalați de partea cealaltă a frontierei, ei se bucură doar de binecuvântările providenței

divine. Și atâta tot. Care este situația astăzi? Oare nu există două feluri de creștini? Unii „parțiali”, care apreciază purtarea de grijă a lui Dumnezeu, sprijinul Lui, ajutorul Lui, binecuvântările pământești care corespund cu ceea ce a însemnat pentru rubeniți și gadiți pustia și apoi însuși Galaadul. Ei sunt mulțumiți că au fost mântuiți, că au avut parte de numeroase binefaceri din partea lui Dumnezeu, dar nu s-au predat niciodată Domnului „ca vii din morți cum erau” (Romani 6 și 12). Acești creștini ignoră semnificația îndemnului lui Christos: „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu.”

Adevărata viață creștină implică ceea ce simbolizează Iordanul și țara făgăduinței: înțelegând, prin credință, moartea și învierea noastră împreună cu Christos, apucând această viață nouă, viață din belșug, care nu poate fi trăită decât prin credință și însușindu-ne binecuvântările spirituale date de Dumnezeu. Vom întâmpina lupte, experiențe, necazuri și greutăți, dar ca unii care am înviat împreună cu Christos, să căutăm lucrurile de sus, să ne gândim nu la cele de pe pământ, ci la cele de sus. Vom ști că avem în ceruri o moștenire nestricăcioasă, care nu se poate veșteji și care este păstrată pentru noi. Vom putea intra în sfântul locaș, unde se află chivotul Domnului, spre a ne închina Lui și a-L adora.

În Iosua 22 se relatează apariția unui moment tragic și decisiv. Părinții au luptat și au cucerit țara alături de frații lor. Ce vor face ei acum: se vor întoarce la familiile lor în Galaad „lăsând pe copiii lui Israel la Silo, în țara Canaanului, ca să se ducă în țara Galaadului, care era moșia lor” (Iosua 22.9), sau vor aduce și familiile lor, aflate până acum în Galaad, potrivit sfatului lui Fineas: „treceți în țara care este moșia Domnului, unde este așezată locuința Domnului, și așezați-vă în mijlocul nostru” (versetul 19)? Cum se întâmplă în cele mai multe cazuri în timpul nostru, nici de data aceasta nu părinții mai „spirituali” au prevalat asupra familiilor lor, ci familiile s-au impus capilor lor!

Si aceștia se întorc în Galaad, dar ei realizează foarte curând pericolul ce le amenință copiii, și ridică pe malul Iordanului un altar impunător, nu pentru a aduce pe el jertfe, ci pentru a dovedi că ei păstrează formele cultului Domnului (versetele 2627). Cei ce aplică azi același principiu nu dau cu totul la o parte Cuvântul lui Dumnezeu; ei îl mai citesc din când în când, se roagă la masă, mai merg și la adunare când este un prilej deosebit, dar inima lor nu participă la toate acestea. Puterea vieții a dispărut. După o generație — două de felul acesta, ce mai rămâne din toată

credința de odinioară? Fără îndoială că nu noi dăm viața veșnică copiilor noștri, ci aceasta este opera lui Dumnezeu, însă tot atât de adevărat este că noi putem fi niște piedici serioase în calea acestei opere divine prin atitudinea noastră, prin interesul nostru față de lucrurile lumii, prin lipsa noastră de râvnă pentru Domnul. Copiii vor observa cu mare ușurință dacă părinții „prețuiesc țara” sau nu.

Cât privește pe tineri, este bine ca ei să nu uite următorul lucru: Nu faptul că au fost crescuți și educați într-o casă creștină îi va face „să treacă Iordanul.” Fiecare tânăr în parte trebuie să ia personal decizia aceasta de a trece Iordanul, sub privirile Domnului, urmând chivotul de-a curmezișul apelor morții. Dacă nu are loc o naștere din nou, o înnoire spirituală pentru fiecare membru al fiecărei generații, vom rămâne doar cu o tradiție și cu niște forme care cu timpul vor dispărea și ele.

Capitolul III - Resursele pustiei

Principală resursă a pustiei — de altfel valabilă pentru orice alt loc — este apropierea de Dumnezeu: „Cât despre mine, fericirea mea este să mă apropii de Dumnezeu” (Psalmul 73.28) spunea Asaf după teribila încercare prin care trecuse. Gândul acesta ne va conduce să privim pe rând: rugăciunea, credința, preoția și jertfele din pustie.

Dar resursa supremă — Dumnezeu — vine și El la noi cu binecuvântările, intervențiile și harul Lui. Aceasta va constitui finalul studiului de față.

1) Rugăciunea

În Evrei 4, rugăciunea este, după Cuvântul și preoția lui Christos, cea de a treia resursă pusă la dispoziția celui aflat pe drumul spre odihnă: „Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să aflăm har, ca să avem ajutor la vreme de nevoie” (versetul 16).

În cartea Numerilor, rugăciunea este cel mai adesea opera lui Moise. El avea cu Dumnezeu o partășie minunată, astfel că Domnul putea spune de Moise: „Eu îi vorbesc gură către gură” (Numeri 12.8) și discuta cu el „cum vorbește un om cu prietenul lui.”

Avem un verset care dezvăluie secretul acestei intimități: „Când Moise intra în cortul întâlnirii ca să vorbească Domnului, auzea glasul care îi vorbea de pe capacul ispășirii care era pe chivotul mărturiei, între cei doi heruvimi. Și vorbea cu El" (Numeri 7.89). Să ne gândim la Moise în tensiunea permanentă pricinuită de murmurele și nemulțumirile poporului, ca să nu mai vorbim de îndatoririle specifice slujbei sale sub povara cărora, nu numai o singură dată, a suspinat el. Iată însă că lăsând la o parte tot ce apăsa asupra lui, zarva din jur, pulberea pustiului și toate celelalte lucruri, el se refugia în umbra sfântului locaș pentru a sta de vorbă cu Dumnezeuul lui. El „intra în tăcere" și, mai întâi, asculta Glasul care îi vorbea de la înălțimea capacului ispășirii, iar după aceea, și numai după aceea, Îi vorbea Domnului. Fericită comuniune a sufletului cu Dumnezeuul lui, comuniune al cărei model perfect ni l-a oferit Domnul Isus care, sculându-Se cu mult înainte de revărsatul zorilor, Se retrăgea singur la o parte, sau seara, neînsoțit de nimeni, Se suia pe munte să Se roage.

Privilegiul acesta ne este rezervat și nouă, deoarece și noi putem ca, în fiecare zi, îndeosebi în fiecare dimineață, să căutăm prezența Domnului, să ascultăm glasul Lui în Cuvântul scris și să-I spunem tot ce avem pe inimă. Citirea Bibliei în cadrul familiei este un lucru valoros și necesar, dar nimic nu poate înlocui comuniunea individuală, zilnică, la picioarele lui Isus. Credinciosul care neglijează rugăciunea nu va propăși în viața duhovnicească și va da cu atât mai mult prilej Diavolului să-l atace.

Pe toată durata călătoriei prin pustie îl vedem pe Moise rugându-se. La Tabeera el se roagă, și incendiul este oprit. Pentru sora lui, Mana, care l-a ofensat atât de profund, el mijlocește înaintea Domnului, implorându-L: „Dumnezeule, vindecă, Te rog!" După șapte zile de disciplină, Mana este reprimată în tabără. La Cades, el intervine pentru Israel și obține iertarea din partea Domnului (14.13-20). Cu prilejul răzvrătirii lui Core, Moise mijlocește iarăși — nu pentru Core, Datan și Abiram — ci pentru poporul Domnului, pentru care inima lui arde de o asemenea manieră (16.22). Când șerpii înfocați mușcă pe copiii lui Israel, din nou Moise vine înaintea Domnului cu mijlociri (21.7).

De mai multe ori el cade cu fața la pământ (14.5; 16.4,46; 20.6), exprimând prin gestul acesta că ei se dăruie pe deplin Domnului. Când se află în situații în care nu cunoaște voia și gândul Domnului, Moise cere lămuririle necesare ca, de exemplu, cu privire la persoanele necurate și

sărbătoarea Pastelor (9.28) sau la fiicele lui Țelofhad (27.5). Ajuns în amurgul vieții, pe punctul de a-și sfârși misiunea încredințată, el roagă pe Domnul să stabilească „peste adunare un om care să iasă înaintea lor și să intre înaintea lor... pentru ca adunarea Domnului să nu fie ca niște oi care n-au păstor" (27.16-17).

Chiar dacă în cartea Numerilor el este singura persoană care se roagă, totuși, ce binecuvântată a fost pentru popor mijlocirea sa! Nu-l găsim pe Aaron rugându-se (decât împreună cu Moise, Numeri 16.22), deși îi fusese încredințată o sarcină de o asemenea anvergură.

Nu vom dori noi oare, la rândul nostru, să intrăm mai des în sfântul locaș ceresc, să ascultăm glasul Domnului și apoi să-I vorbim noi înșine?

2) Credința

Fără credință, era imposibil să ajungi din Egipt în Canaan. Am văzut în secțiunea destinată problemei necredinței că tocmai acest lucru — credința a lipsit poporului Israel.

Doi oameni însă se desprind din mijlocul celor necredincioși: Iosua și Caleb (13.31; 14.6-9) care, datorită credinței și forței pe care aceasta o degajează, reușesc să rămână tari și statornici de-a lungul acestor ani de pibegie prin pustie, credința care îi va sprijini la trecerea Iordanului și în fața zidurilor Ierihonului și pe toată durata campaniei de cucerire a țării Canaanului. De Caleb s-a putut spune adesea: „a urmat în totul calea Domnului" (Numeri 14.24; Iosua 14.8,9,14). Pentru bărbații aceștia un singur lucru conta: „Domnul este cu noi."

Nu este vorba aici de credința mântuitoare, ci de aceea care ne face să mergem pe drumul ascultării de Dumnezeu, credința care ne face activi și folositori cauzei Sale: „Noi umblăm prin credință, nu prin vedere" (2 Corinteni 5.7). „Ciucurele albastre" de pe veșmintele israelitului trebuia să-i amintească mereu lucrul acesta (Numeri 15.37-41). Aceste franjuri brodate dintr-un fir albastru pe marginea hainelor, asemenea unei flori care izbește privirile, trebuiau să le readucă în memorie a nu căuta să umble după gândurile și dorințele cărnii, nici după poftele ochilor, ci potrivit cu ceea ce este plăcut înaintea Domnului. În cazul nostru, când ne confruntăm cu o dificultate, cu o problemă oarecare, credința privește în sus și nu mergem după mintea noastră. Ne iese în cale o ispită? Privirea credinței caută spre Domnul și nu umblăm după poftele ochilor, prin vedere.

În ce ne privește, citim în Coloseni 3.1-2 astfel: „Dacă deci ați înviat împreună cu Christos, să umblați după lucrurile de sus, unde Christos sade la dreapta lui Dumnezeu. Gândiți-vă la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ.” „Principiul umblării după cele cerești trebuie să pătrundă până în cele mai mici detalii ale vieții noastre, chiar în problemele care sunt specifice pământului, dacă dorim să evităm o sumedenie de rele care ar atrage asupra noastră judecata lui Dumnezeu” (J.N.D.).

3) Preoția (Numeri 17.1-11)

Capitolul care constituie inima cărții Geneza ne vorbește de Tatăl și Fiul aflați pe Moria (22). În centrul cărții Exodului regăsim robul evreu care declară: „Eu iubesc pe stăpânul meu, pe soția mea și copiii mei, și nu vreau să ies liber” (21). În mijlocul Leviticului, cartea care, de altfel, constituie centrul scrierilor lui Moise, marea zi a ispășirii este baza pe care Dumnezeu poate să locuiască în mijlocul poporului Său (16). Capitolul pe care îl studiem acum și care constituie inima cărții Numerilor arată singurul fundament datorită căruia Dumnezeu va putea să introducă pe Israel în țara făgăduinței: preoția, reconfirmată prin toiagul lui Aaron care înfrunzește, adică prin puterea vieții.

Cu prilejul răscoalei lui Core, Datan și Abiram, autoritatea lui Moise și locul lui Aaron au fost restabilite prin pedeapsă și moarte, dar poporul pierduse orice drept asupra țării. Dacă lucrurile ar fi continuat astfel și mai departe, israeliții ar fi fost, în scurt timp, mistuiți de mânia divină. Numai harul le putea garanta intrarea în Canaan, harul bazat pe preoție, așa cum ni se relatează în capitolul 17 din Numeri. Toiagul lui Moise, deși utilizat de atâtea ori, nu era suficient. Simbol al autorității și puterii, el nu era totuși în măsură să asigure atingerea țelului de către niște oameni atât de plini de slăbiciuni și supuși greșelii. Toiagul acesta putea lovi pe cârtitori, dar nu era în stare să pună capăt cârtirilor. În cadrul călătoriei israeliților prin pustie, preoția nu ar fi fost eficace dacă lipsea harul lui Dumnezeu.

La fel stau lucrurile și în Evrei 4: nici un singur credincios nu ar putea ajunge la țintă, fără mijlocirea Domnului Isus care trăiește pururea ca să mijlocească pentru cei ce se apropie de Dumnezeu prin El (vezi Evrei 7.25).

În chestiunea cu Core, pentru a se stabili „omul pe care l-a ales Domnul”, Moise a fost nevoit să propună testul cădelnițelor. Rezultatul? Moartea celor 250 de bărbați care au adus tămâie. Însă

Dumnezeu păstrase ca rezervă un alt test, de data aceasta nu aducător de moarte, ci un test al vieții. Fiecare căpetenie a uneia dintre cele 12 seminții trebuia să-și aducă toiagul ei, sceptrul ei, la sfântul locaș: 12 toiege și „toiagul lui Aaron în mijlocul lor.” Pentru a desemna omul pe care l-a ales, Domnul a făcut să înverzească toiagul lui Aaron. Cu alte cuvinte, viața care se manifesta în această bucată de lemn mort avea să arate care este preotul după inima lui Dumnezeu. „A doua zi când a intrat Moise în cortul mărturiei, iată că toiagul lui Aaron, care era pentru casa lui Levi înverzise, făcuse muguri, înflorise și copsese migdale” (17.8). Tip remarcabil al Domnului Isus, preotul „pus nu prin legea unei porunci pământești ci prin puterea unei vieți nepieritoare” (Evrei 7.17). „Dacă ar fi pe pământ, nici n-ar mai fi preot, fiindcă sunt cei ce aduc darurile după Lege (8.4). Ca unul care a murit, a înviat și S-a înălțat în glorie, El a devenit pentru toți cei ce-L ascultă urzitorul unei mântuiri veșnice, fiind numit de Dumnezeu Mare Preot, după rânduiala lui Melhisedec (5.10).

În felul acesta el rămâne în fața ochilor și inimilor noastre, nu un Mântuitor mort, ci o Persoană vie care mijlocește pentru noi. „Am fost mort și iată că sunt viu în vecii vecilor” (Apocalipsa 1.18). Toiagul lui Aaron avea să rămână în chivotul mărturiei, o garanție a faptului că Aaron și urmașii lui nu vor fi lipsiți niciodată de harul Domnului.

4) Jertfele

Legile referitoare la jertfe apar în special în primele capitole ale Leviticului. În cartea Numeri, vom mai întâlni două lucruri caracteristice pustiei și care nu mai apar în altă parte: vițeaua roșie (19) și șarpele de aramă (21).

a) Vițeaua roșie (Numeri 19)

Păcatul ne este prezentat în Cuvântul lui Dumnezeu sub două aspecte: în primul rând sub aspectul de vinovăție, datorie, în raport cu dreptatea lui Dumnezeu. Acestui aspect îi corespunde iertarea (Leviticul 4-5). De altă parte, în raport cu sfințenia lui Dumnezeu, păcatul apare ca o murdărie, o întinăciune, care face necesară o curățire, o purificare. Acest din urmă aspect este prezentat în Numeri 19 și în Ioan 13. De remarcat că, sub har, și în ce privește umblarea credinciosului, „dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate” (1 Ioan 1.9).

Nu este vorba aici de baza relațiilor cu Dumnezeu ca în Leviticul 16, pentru ca Domnul să poată locui în mijlocul poporului Său, ci de greșeli atât de frecvente în timpul călătoriei prin pustie, și reprezentate aici prin atingerea unui mort. Gândirea cărnii este aducătoare de moarte: plata păcatului este moartea; umblarea după lucrurile firii păcătoase este moarte; dacă trăiți după îndemnul firii păcătoase veți muri; orice manifestare a cărnii, și nu a vieții lui Isus Christos în noi, este, ca să spunem așa, un contact cu moartea. Păcatele nu ne mai sunt imputate nouă, ca credincioși despre care Dumnezeu poate să spună, din cauza Jertfirii trupului lui Isus Christos odată pentru totdeauna: „și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele lor” (Evrei 10.10,17). Dar comuniunea cu Domnul este întreruptă prin păcat și, dacă nu ne judecăm singuri, ne expunem, din cauza nedesăvârșirilor noastre, măsurilor disciplinare provenite din partea lui Dumnezeu (1 Corinteni 11.31,32). Carnea se manifestă în conduita noastră personală (versetul 11); în familie („cortul”) (versetul 14); în activitatea și relațiile noastre cu alții („pe câmp”) (versetul 16). Ea își păstrează totdeauna caracterul ei violent, mai mult sau mai puțin vizibil (amărăciune, iuțime, mânie, strigare, răutate, Efeseni 4.31); de înșelăciune, de stricăciune (desfrânarea, necurăția, patima, pofta rea... Coloseni 3.5). Ar putea fi vorba de ceea ce noi am socoti „un lucru mărunț”, „niște oase omenești” (Numeri 19.16), ceva care este trecut ușor cu vederea: o lipsă de dreptate, o nesinceritate, niște cuvinte oarecum deplasate; o atitudine sau o faptă care pierd alura de „mormânt”, de exemplu o fățarnicie care îmbracă păcatul într-un fel de manta onorabilă. Să ne amintim că, în cazul înșelării unui „cort” israelit, înșelăciunea afecta tot ce se afla acolo, îndeosebi „orice vas descoperit” (versete 14,15). Ce lecție solemnă pentru noi, ca părinți sau ca credincioși mai în vârstă! Dacă noi ne certăm ori defăimăm pe aproapele și vorbim de rău împotriva adunării, iar alții mai tineri, copiii și credincioșii întorși mai de curând la Domnul, ne aud, ei înșiși — aceste vase descoperite — vor fi contaminați.

Toate aceste lucruri întinează, întrerup părtășia cu Domnul și cer ca sufletul să fie curățit și restabilit fără întârziere. Or cenușa vitei arse afară din tabără conduce, simbolic, la amintirea suferințelor ispășitoare ale lui Christos.

Aducerea vițelei roșii

Darul acesta ne este prezentat ca fiind adus „odată pentru totdeauna”, expresie pe care o regăsim de șapte ori în Epistole cu privire la moartea lui Christos. Cenușa era apoi mărturia unei

lucrări săvârșite, efectul ei asupra inimii și conștiinței însemnând curățirea deplină. Juninca respectivă trebuia să fie fără pată, fără nici un defect trupesc și să nu fi fost pusă la jug: tip vizibil al lui Christos care nu a făcut păcat, în care nu s-a găsit păcat și care nu a cunoscut păcat. Vițeaua roșie era apoi scoasă afară din tabără, după cum va ieși Isus Însuși, ducându-Și crucea, spre a fi răstignit dincolo de poartă. Sângele vițelei trebuia să fie stropit de șapte ori înaintea Cortului întâlnirii, adică drept mărturie pentru omul care se apropia de Cort, și nu înaintea lui Dumnezeu, în Sfânta Sfintelor, cum se proceda în Ziua ispășirii.

Preotul Eleazar nu oferă el însuși darul respectiv: „Să fie înjunghiată înaintea lui... Vițeaua să fie arsă sub ochii lui." Focul judecării mistuie totul: pielea, carnea și sângele, balega. Preotul ia lemn de cedru, isop și cârmâz și le aruncă în mijlocul focului unde arde victima: credinciosul este adus să socotească a fi încorporat în moartea lui Christos tot ce ar putea oferi lumea fiecărui copil al lui Dumnezeu, de la cel mai însemnat până la cel mai neînsemnat; toată gloria omenească, tot ce omul firesc și-ar putea dori pe acest pământ de păcat (Galateni 6.14). În chipul acesta, gloria lumii acesteia dispare, pentru ochii credinței, în judecata care-L lovește pe Christos pe Golgota.

Cenușa este adunată și așezată în afara taberei, într-un loc curat, spre a fi folosită la pregătirea apei de curățire pentru cel întinat. Nu va mai fi repetată această jertfă, dar apa de izvor (simbol al Duhului Sfânt) amestecată cu cenușa (aducere aminte a suferințelor lui Christos și mărturia unei lucrări eficiente) vor fi folosite pentru curățirea celui întinat.

Cum se făcea această lucrare de curățire?

Vinovatul, devenit conștient de greșeala sa, avea să recurgă la un om curat care, a treia zi (nu imediat, pentru că sentimentul vinovăției trebuia să fie profund), îl stropea pe el, cel necurat, cu apa conținând cenușa respectivă. După cum am văzut, necurăția în acest capitol, deși se aplică oricărui păcat, are totuși în vedere murdăriile din pustie. Semnificația lor pentru noi fiind, înainte de toate, defectele de caracter și de comportament, aceste manifestări atât de frecvente ale cărnii în timpul umblării noastre, peste care adesea trecem cu mare ușurință sau chiar fără să le observăm. Totuși, Dumnezeu voiește ca noi să le luăm în considerare, să ne pară rău de ele și să le mărturisim, exersare a conștiinței noastre care, sub imboldul Duhului Sfânt, ajunge la acea „a

treia zi" când trăiește intens amintirea suferințelor lui Christos și când ne dăm seama din nou că tocmai pentru acel păcat aflat în discuție a trebuit să moară Fiul lui Dumnezeu.

Dar lucrurile nu se opreau aici. Omul necurat din Israel trebuia să aștepte până a șaptea zi pentru ca încă o dată omul curat să-l stropească cu apa de curățire. Apoi, el își spală hainele, se scaldă în apă și „seara va fi curat.” Această cercetare a conștiinței din ziua a treia și a șaptea corespunde judecății de sine, acestei căutări, în lumina vocii lui Dumnezeu, a cauzelor profunde ale lipsurilor și defectelor noastre. Amintirea lucrării perfecte a lui Christos se aplică atunci, nu numai unei greșeli specifice, dar însăși rădăcinii răului, care a determinat pe Fiul lui Dumnezeu să fie făcut păcat pentru noi. Dacă, de exemplu, eu am vorbit de rău pe cineva, de îndată ce îmi dau seama de lucrul acesta este bine să mă duc înaintea lui Dumnezeu, se cuvine să judec cu toată asprimea fapta comisă, să mă cercetez înaintea Lui, nu numai în ce privește cuvintele rostite, dar să analizez și cauzele care au dat naștere acestui rău: poate gândurile rele pe care le-am alimentat timp îndelungat în inima mea cu privire la persoana în cauză. Și, în felul acesta, conștient de prețul pe care Domnul a trebuit să-l plătească pentru mine și păcatele mele, voi ajunge să judec, nu numai cuvintele pe care le-am spus, dar însăși starea de spirit care le-a dat naștere. Și atunci, mă voi putea duce, într-o stare potrivită, la cel pe care l-am lezat, îmi voi recunoaște cu sinceritate greșeala și voi face totul pentru a o repara.

Cuvântul trebuie să pună apoi în ordine mărturia exterioară (hainele) și însăși persoana respectivă (să se scalde în apă). În Proverbele 28.13 ni se spune clar: „cine își mărturisește fărădelegile și se lasă de ele capătă îndurare.” Trebuie să facem dovada unui spirit de veghere permanent, să trăim în cumpătare (stăpânire de sine), ca să nu mai vorbim de cazurile când, după Matei 18.8, se pune problema „tăierii” unui mădular.

Un om din familia preotească, devenit necurat, rămânea în starea aceasta „până seara”. În tot acest răstimp, el nu trebuia să mănânce din lucrurile sfinte, până la asfințitul soarelui. Numai atunci putea înceta postul lui (Leviticul 22.6-7). O minunată învățătură se desprinde de aici și cu privire la noi înșine, fie că este vorba de domeniul spiritual, fie că ne referim la viața de toate zilele. Comuniunea cu Domnul nu poate fi restabilită, nu ne putem hrăni realmente din „lucrurile sfinte” fără să aibă loc lucrarea de curățire; iar postul pe care trebuia să-l țină cel ce a greșit ne vorbește de o anumită disciplină care merge mână în mână cu o adevărată restaurare.

Omul curat

„Omul curat” care stropea pe cel necurat cu apă de izvor amestecată cu cenușă ne aduce aminte de acela care, după exemplul învățătorului nostru, spală picioarele fraților săi (Ioan 13.14). El însuși era necurat până seara (Numeri 19.21). Cât de evlavios ar fi cineva, nu se poate ocupa de ceva rău și păcătos, chiar la aproapele său, fără să sufere și el anumite consecințe.

Mărturisirea reciprocă din Iacov 5.16 având ca scop rugăciunea unuia pentru altul nu este altceva decât o transpunere în noul legământ a celor de mai sus. De notat că o asemenea mărturisire implică o totală discreție: cel ce întoarce un păcătos de la rătăcirea căii lui „acoperă o mulțime de păcate”, adică păstrează o tăcere totală cu privire la ele (Iacov 5.20).

Să mai pomenim aici și pasajul din Galateni 6.1: „Chiar dacă un om ar cădea deodată în vreo greșală, voi, care sunteți duhovnicești, să-l ridicați cu duhul blândeței. Si ia seama la tine însuți, ca să nu fii ispitit și tu.” Cel ce este spiritual, fiind chemat să contribuie la redresarea fratelui său într-un duh de blândețe, trebuie totuși să ia seama la el însuși, temându-se că ar putea să cadă la rândul lui. Aceasta face parte din experiența omului curat care l-a stropit cu apa de curățire pe fratele său. devenit necurat.

Se impune aici o precizare: în Noul Legământ, fiecare credincios are acces direct înaintea lui Dumnezeu și nu are nevoie de un intermediar aflat pe pământ, nici pentru a-I mărturisi păcatele, nici pentru a-I aduce rugăciuni sau pentru a-L adora. Dar acest adevăr fundamental nu exclude posibilitatea unui ajutor reciproc pe care credincioșii și-l acordă, în virtutea harului lui Dumnezeu, cu temere respectuoasă față de El și în duhul dragostei frățești.

În încheiere, vom sublinia remarca deosebit de solemnă făcută în Numeri 19.20: „Un om care va fi necurat și nu se va curăți, va fi nimicit din mijlocul adunării, căci a întinat sfântul locaș al Domnului.” Acumularea în cugetele noastre a unor greșeli nejudicate, necondamnate și nemărturisite, întrerupe părtășia cu Domnul, face să scadă tonusul vieții spirituale și, din cădere, îl poate conduce pe cel vinovat până la a fi „nimicit din mijlocul adunării”, lucru indispensabil, deoarece Domnul locuiește în mijlocul poporului Lui (cf. Numeri 5.2; 1 Corinteni 5.11,13).

b) Șarpele de aramă (Numeri 21.7-9; Ioan 3.14-15)

Pentru prima dată, în istoria sumbră a cărții Numerilor, poporul ajunge să spună cu sinceritate: „Am păcătuît, căci am vorbit împotriva Domnului și împotriva ta” (21.7). A fost necesară mușcătura șarpelui. Israelii au trebuit să ia act de toată răutatea Vrajmașului, de veninul pe care îl conține firea păcătoasă omenească, de originea satanică a cărnii, pentru a fi în stare să-și recunoască păcatul.

Moise se roagă pentru popor, și Domnul îi poruncește să spânzure de o prăjină un șarpe de aramă pe care, privindu-l, israelitul mușcat de șerpii înfocați să poată trăi.

„După cum Moise a înălțat șarpele în pustie, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul Omului” (Ioan 3.14), zicea Domnul Isus în noaptea memorabilă când Nicodim venise la El. Chiar din spusele Mântuitorului luăm cunoștință că pe El Îl reprezenta șarpele de aramă. Dar cum este posibil ca un șarpe și nu un miel, să-L înfățișeze aici pe Domnul Isus? Știm bine că, în toată Scriptura, șarpele îl reprezintă pe Diavolul (Apocalipsa 20.2). Taurul, berbecul, turtureaua, animalele curate, toate acestea sunt o ilustrație a jertfei fără cusur și fără pată care a fost dată pentru păcatele noastre. Însă este un abis cumplit unde Domnul slavei a trebuit să Se coboare, din cauza noastră, o prăpastie cu mult mai adâncă decât suferințele Sale fizice sau decât umilirile pe care le-a îndurat în timpul vieții: „Pe Cel ce n-a cunoscut păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să devenim dreptatea lui Dumnezeu în El” (2 Corinteni 5.21). „Christos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-Se blestem pentru noi” (Galateni 3.13). În timpul celor trei ceasuri de întuneric, taina al cărei adânc nu-l putem cuprinde, Fiul lui Dumnezeu, Omul perfect, Jertfa fără pată, Mielul fără cusur, devenise asemenea unui „șarpe”, fiind tratat ca păcatul însuși, sub greutatea incalculabilă a blestemului divin. La un asemenea Christos trebuie să privim pentru a fi mântuiți. Nu numai la exemplul desăvârșit pe care ni l-a dat, prin viața Sa ori chiar prin ascultarea Lui până la moarte: „...tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul Omului, pentru ca oricine crede în El să aibă viața veșnică.”

5) Stânca și fântâna (Numeri 20.7-11; 21.16-18)

a) Stânca

În 1 Corinteni 10.4 citim: „...ei beau dintr-o stâncă duhovnicească ce venea după ei; și stânca era Christos.” La începutul călătoriei prin pustie, stânca a fost lovită, imagine a lui Christos răstignit, de unde curge orice binecuvântare pentru poporul Lui (Exodul 17.6). În capitolul nostru,

potrivit instrucțiunilor date lui Moise de Domnul, el trebuia doar să vorbească stâncii, având în mână toiagul lui Aaron, cel care înmugurise. Ce lucru minunat! Drumul nostru este totdeauna deschis pentru a vorbi Aceluia care a fost lovit, prin rugăciuni izvorâte din inimă, direct și fără umplutură de cuvinte. Toiagul ne vorbește de preoția întemeiată pe viață și har, singura bază pe care Dumnezeu mai putea „introduce poporul în țara Canaanului. Toiagul autorității — toiagul de conducător al lui Moise — din cauza slăbiciunilor poporului și a necredinței sale, nu conducea, în definitiv, decât la judecată. Trebuia deci ca noua generație să înțeleagă bine că ea nu putea intra în Canaan decât pe temeiul harului.

În ciuda greșelii lui Moise, care a lovit stâncă de două ori cu propriul lui toiag, „a ieșit apă din belșug" (versetul 11). Apa aceasta ne vorbește de harul care vine „fără plată" către cel însetat (Romani 3.24; Apocalipsa 22.17), har care „s-a înmulțit și mai mult" (Romani 5.20; Isaia 44.3-4), care se află totdeauna la dispoziția noastră, „aproape" de noi (Romani 10.8), la îndemâna celui însetat (Ioan 7.37; Isaia 55.1). Râul din Ezechiel 47 devenea tot mai adânc pe măsura înaintării profetului. Acestea sunt apele sfântului locaș, adică harul pe care îl cunoaștem tot mai bine pe măsura scurgerii vieții noastre, căci „adevăratul har al lui Dumnezeu este harul acesta de care v-ați alipit" (1 Petru 5.12). În timpul călătoriei noastre spre Canaanul ceresc, harul acesta „ne învață" s-o rupem cu păgânătatea, cu nelegiuirea, și să trăim cu cumpătare, dreptate și evlavie, așteptând fericita noastră nădejde (Tit 2.12-13).

b) Fântâna

Adăpat cu apele care au țâșnit din stâncă, poporul Israel era îndreptățit să spună împăratului Edomului: „Noi nu vom bea apa din fântâni" (20.17), o imagine a resurselor omenești puse la dispoziția noastră de către lume. După ce israeliții au fost adăpați la „fântâna" de la Beer, au putut chiar să refuze și apa lui Sihon, împăratul amoritilor (21.22). Referitor la fântână, să amintim cuvintele Domnului spuse către Moise: „Să strângi poporul, și le voi da apă" (21.16). Nu numai apa pe care o ia fiecare de la Izvor, dar această înviorare și răcorire generală ce se pot găsi în părtășia cu Domnul. Si nu Israel, ci Domnul însuși ia inițiativa acestei înviorări. El nu răspunde aici unei rugăciuni și, cu atât mai puțin, unor murmure, ci spune: „Eu le voi da." Într-

adevăr, acesta este, la sfârșitul călătoriei prin pustie și înainte de intrarea în Canaan, ultimul dar al lui Dumnezeu: apa care țâșnește în viața veșnică.

„Căpeteniile” au săpat fântâni (Numeri 21.18). Să ne gândim la toți aceia pe care Dumnezeu i-a folosit de-a lungul veacurilor pentru a pune la dispoziția altora apa Cuvântului divin, uneori chiar cu pericolul vieții lor. În timpul nostru „căpeteniile” („nobili”) ar putea reprezenta elementele spirituale ale unei adunări, precum și pe înaintașii de valoare de la care ne-au rămas lucrări scrise deosebit de scumpe în măsură să ne ajute a înțelege mai bine bogățiile Cuvântului lui Dumnezeu. Căpeteniile, oamenii de valoare ai poporului, au săpat, făcând lucrul acesta împreună cu „legislatorul”, adică Moise, care este un tip al lui Christos.

Poporul beneficiază astfel de lucrarea pusă la dispoziția sa și o apreciază drept un dar din partea lui Dumnezeu; astfel el va cânta iarăși, plin de bucurie, o cântare în cinstea Domnului, a doua cântare amintită în Biblie (cf. Exodul 15 și vezi Iacov 5.13). Apa țâșnește și adorarea israeliților se înalță către Dumnezeul harului (Ioan 4.14 și 23).

La „Fântâna Celui Viu care mă vede” medita Isaac înainte de căsătoria sa cu Rebeca (Geneza 24.62-63); după aceea, îl găsim „locuind” acolo (Geneza 25.11). Ce frumos exemplu pentru noi, dătător de încurajare: odată întemeiat căminul nostru, să rămânem acolo ca „împreună moștenitori ai harului vieții” (1 Petru 3.7).

După experiența cu șarpele de aramă, poporul s-a întors „spre răsărit” (Numeri 21.11), spre Christos, adevărata lumină. După răcorirea și înviorarea spirituală de care au avut parte la fântână, israeliții au dobândit puterile necesare pentru luptă și obțin victoria asupra amoriților.

6) *Norul și slava Domnului (Numeri 14.10; 16.19,42; 20.6)*

Valoarea și importanța norului decurgea din faptul că el era un indiciu vizibil al prezenței lui Dumnezeu: „Domnul S-a coborât din nou” (Numeri 11.25; 12.5). În șapte ocazii speciale, patru dintre acestea fiind amintite în cartea Numerilor, Domnul Și-a manifestat prin nor gloria.

În Exodul 16.10, toată adunarea lui Israel, cu spatele către Egipt, se uita către pustia pe care urmau s-o străbătă: „și iată că slava Domnului s-a arătat în nor.” Până aici, norul îi călăuzise, îi protejase, acum însă gloria le era revelată în legătură cu mersul prin pustie.

Acceași glorie va umple Cortul (Exodul 40.34), după cum i se va arăta poporului întreg cu prilejul consacrării preoților (Leviticul 9.23).

Gloria pusă în legătură cu adunarea, sanctuarul și închinarea era minunată dovadă că Dumnezeu Se afla în mijlocul alor Săi.

În Numeri însă, apariția gloriei lui Dumnezeu dobândește alt caracter. Când totul părea pierdut, când se părea că pentru Moise și Aaron nu mai exista nici o resursă neutilizată cu privire la acest popor răzvrătit aflat pe punctul de a-i ucide cu pietre pe Iosua și Caleb, „slava Domnului s-a arătat peste Cortul întâlnirii, înaintea tuturor copiilor lui Israel” (14.10). La fel, când Core a strâns laolaltă întreaga adunare pentru a impune lui Moise voința sa și a complicilor săi, „slava Domnului s-a arătat întregii adunări” (16.19). A doua zi, poporul s-a răsculat din nou. Moise și Aaron, aflați la capătul puterilor, privesc spre Cortul întâlnirii și „iată că l-a acoperit norul, și s-a arătat slava Domnului” (20.6). În toate aceste cazuri, când totul părea definitiv compromis, arătarea slavei lui Dumnezeu a scăpat pe Israel de la o ruină totală. El Se arată în lumină, dar și în sfințenia Lui: Domnul mântuiește pe slujitorii Lui, dar judecata, în lipsa întregii mijlociri a lui Moise, ar fi căzut asupra întregului popor și ar fi lovit pe cei vinovați.

În Ioan 18.6, aceeași glorie strălucește în Persoana lui Christos Însuși: oamenii veniți să-L prindă s-au dat înapoi și au căzut la pământ când El le spune cine este; apoi, mijlocind pentru ai Lui, El Se așază între aceștia și vrăjmași.

Să ne mai gândim și la cele șapte arătări ale Domnului de-a lungul carierei agitate a lui Pavel și să fim siguri că în diferitele situații ale vieții, chiar și în cele mai disperate, El este tot așa de puternic pentru a Se manifesta în har și în glorie în folosul alor Săi.

7) Harul (Numeri 23.8-9, 20-23; 24.5-7)

Aflat către sfârșitul călătoriei prin pustie, Israelul răzvrătit nu merită desigur decât blestemul și pedeapsa lui Dumnezeu. Și recurgând la profetul Balaam pentru a-l blestema, împăratul Balac, la instigația Diavolului, nu dorea poporului decât ceea ce i s-ar fi cuvenit.

De ce, totuși, Dumnezeu schimbă blestemul în binecuvântare? Un singur răspuns este posibil: din cauza harului Său, a îndurării Lui suverane, nemeritate și imposibil de explicat.

Harul ne mântuiește, însă pe tot parcursul vieții noastre de copii ai lui Dumnezeu, el este de față pentru a ne învăța, a ne restabili, a ne conduce spre țință.

Balaam este silit să strige: „Cum să blestem eu pe cel ce nu-l blestemă Dumnezeu?... Îl văd din vârful stâncilor... Este un popor care locuiește deoparte" (23.8-9). Să ne ajute Domnul să învățăm și noi a-i privi pe preaiubiții Lui „din vârful stâncilor", adică așa cum îi vede Dumnezeu în Christos, despărțiți de lume și puși deoparte pentru El, nu pentru Satan.

„El nu vede nici o fărădelege în Iacob, nu vede nici o răutate în Israel" (versetul 21). În Christos, noi suntem spălați, curățiți, îndreptățiți. Dumnezeu nu-Și va mai aduce niciodată aminte de păcatele noastre și de fărădelegile noastre. Noi putem intra în sfântul locaș „fără conștiința păcatului." Numai harul poate rosti asemenea cuvinte: „Descântecul nu poate face nimic împotriva lui Iacob; nici vrăjitoria împotriva lui Israel" (versetul 23). „Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Dumnezeu care este în Isus Christos, Domnul nostru?" (Romani 8.35,39). „Ce frumoase sunt corturile tale, Iacob! Locuintele tale, Israel!" (Numeri 24.5.)

În Christos, toate lucrurile au devenit noi; a fi în El înseamnă o făptură nouă. Astfel, Dumnezeu vede în ai Săi o reflectare a frumuseții lui Christos (Psalmul 45.11). El ne-a făcut „plăcuți în Preaiubitul Lui" (Efeseni 1).

Un spirit legalist nu se poate bucura de binefacerile harului, însă vai, există posibilitatea schimbării harului lui Dumnezeu în desfrânare. „Cei ce se lipesc de idoli deșerți îndepărtează îndurarea de le ei" (Iona 2.8). Pentru a păstra un echilibru corespunzător, este necesar să nu reducem harul la o simplă teorie sau la o învățătură interesantă, atrăgătoare, ci ochii inimilor noastre să-L privească fără încetare pe Acela care este harul însuși. Harul lui Dumnezeu nu este doar o favoare a Lui față de noi, ci este sigur că „am primit din plinătatea Lui și har după har" (Ioan 1.16). Trebuie ca noi „să creștem în harul și în cunoașterea Domnului și Mântuitorului nostru Isus Christos." Apostolul putea scrie: „Prin harul lui Dumnezeu sunt ce sunt. Și harul Lui față de mine n-a fost zadarnic" (1 Corinteni 15.10).

Luând în considerare apropiatul sfârșit al călătoriei poporului Israel prin pustie, prorocul adaugă: „Acum se poate spune despre Iacob și Israel: Ce lucruri mari a făcut Dumnezeu!" (Numeri 23.23.) Noi am fi zis: „Dar ce lucruri rele a făcut poporul!" Totuși, amintirea care subzistă la finele unei lungi cariere este aceea a harului și milei lui Dumnezeu! Dacă această declarație ar fi fost pusă în legătură cu Israel (numele cel nou al biruitorului, Geneza 32.28),

poate că ar mai fi mers, dar lucrurile lui Dumnezeu alăturate numelui lui Iacob (înșelătorul) ne atrag atenția spre imensitatea harului care acoperă goliciunea și mizeria noastră.

Cu toate slăbiciunile și abaterile sale, „rămâne o odihnă pentru poporul lui Dumnezeu" (Evrei 4.9). „Acela care a început în voi această bună lucrare, o va sfârși până în ziua lui Isus Christos" (Filipeni 1.6).

"Ajuns în Cer, cu-a sfinților oștire,
Eu — fost pribeag prin lumea de amar —
Aduc cu mine-o singur-amintire:
Nemărginitul jertfei Tale har!"

8) Binecuvântarea (Numeri 6.22-27)

Nu credem că ar putea exista o încheiere mai frumoasă a comentariului nostru asupra cărții Numeri ca binecuvântarea cu care preotul Aaron trebuia să binecuvinteze poporul:

„Domnul să te binecuvinteze și să te păzească!
Domnul să facă să lumineze fața Lui peste tine și să Se îndure de tine!
Domnul să-Și înalțe Fața peste tine și să-ți dea pacea!"

Tripla repetiție a Numelui Domnului nu ar putea fi oare o aluzie voalată la Sfânta Treime? Inima Tatălui Se deschide pentru a binecuvânta; numai El poate „să păzească" pe aceia pe care Fiul îi dă în grija Lui (Ioan 17.11). Christos, Acela pe Fața Căruia a strălucit cunoștința gloriei lui Dumnezeu, face să strălucească lumina Lui peste noi; fiecare credincios în parte poate primi din plinătatea acestui har pe care El ni l-a pus la dispoziție. Duhul Sfânt este Acela care „descoperă" lucrurile adânci ale lui Dumnezeu (1 Corinteni 2.10); El glorifică pe Christos și ia din ce este al Lui pentru a ne descoperi (Ioan 16.14); prin El avem noi siguranța mântuirii și pacea care este însăși roada Sa.

„Astfel să pună Numele Meu peste copiii lui Israel": ei sunt, în chipul acesta, marcați pentru El: „și Eu îi voi binecuvânta." „El este Stânca; lucrările Lui sunt desăvârșite... El este un Dumnezeu credincios" (Deuteronom 32.4).

Cuprins

Capitolul I: Poporul lui Dumnezeu

- 1) Cine este apt pentru luptă?
 - 2) Strânși laolaltă
 - 3) Slujba
 - 4) Curățirea taberei
 - 5) Nazireatul
 - 6) Ofrandele sau darurile căpeteniilor
 - 7) Daruri — oameni
 - 8) Pastele în pusti
- Curăția practică
- Abținerea, neparticiparea

9) Plecarea din Sinai

- a) Norul
- b) Trâmbițele
- c) Ordinul de marș - Hobab - Chivotul

Capitolul II: Câtiri si capcane

- 1) Plângerile, câtirile poporului
- 2) Pofta
- 3) Gelozia și vorbirea de rău
- 4) Necredința

Influența câtorva persoane

Hotărârea luată de Dumnezeu, supremul Guvernator

Invățătura de la Cades

- 5) Mândria și răzvrătirea
- 6) Setea
- 7) Descurajarea
- 8) Depravarea
- 9) Inimile împărțite

Capitolul III: Resursele pustiei

- 1) Rugăciunea
- 2) Credința
- 3) Preoția
- 4) Jertfele
 - a) Vițeaua roșie

Aducerea vițelei roșii

Cum se făcea lucrarea de curățire?

Omul curat

- b) Șarpele de aramă

- 5) Stânca și fântâna
 - a) Stânca
 - b) Fântâna
- 6) Norul și slava Domnului
- 7) Harul
- 8) Binecuvântare